

1932
APRIL

IGRALNI NAČRT SREČK ZA ZGRADBO KATEDRALE

Dobrodelnega društva sv. Vincencija v Beogradu
USTREZA TUDI NAJVEČJIM ZAHTEVAM!

ker je za

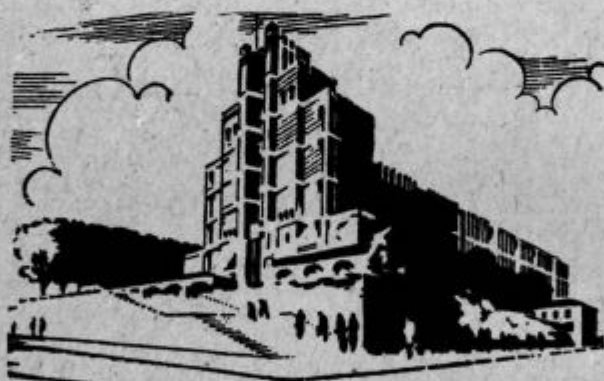
Glavni dobiček od Din 5.000.000—

potrebna samo enkratna vloga skupno **Din 200—**

Z najmanjšo vlogo Din 25—

pa morete zadeti dobiček **Din 625.000—**

Nikaka
igra
na kola!

Enkratna
vloga!

DOBITKI:

2×Din 2.500.000 2×Din 500.000 10×Din 100.000 100×Din 10.000

	Dvojna srečka	cela	polovica	četrtna
Cena srečk:	Din 200—	100—	50—	25—

ŽREBANJE SAMO 1. MAJA 1932!

Ni igra na razrede!

Enkratna vloga!

Srečke prodajajo:

vsi župni uradi, kolekture, denarni zavodi, cerkvene in dobrodelne ustanove itd.

Centrala: BEOGRAD

Ulica Jovana Ristića 20

Prodajna podružnica: ZAGREB

Tvrčkova ulica 5

APRIL

XXX. LETNIK

1932

Prerojeni z vstalim Kristusom

Cerkveno bogoslužje predzadnjih dni velikega tedna izraža in vzbuja zamišljeno žalost nad trpečim in umirajočim Odrešenikom. Oltarji izgube ves svoj okras; prazni so in odprti. Zvonovi ne pojejo in tudi orgle molčijo. Zatemnjena je hiša božja in verniki se s tiho, resno pobožnostjo zbirajo v njej. »Glejte les križa, na katerem je viselo zveličanje sveta!« kličejo na veliki petek duhovniki.

Veliko soboto se pa polagoma že drami drugačno razpoloženje. Obredi velike sobote so se včasih opravljali v noči med soboto in nedeljo, ko so se verniki pripravljali na Gospodovo vstajenje; zato se v teh obredih že izraža velikonočna misel: Jezus je nas odrešil in z vstalim Jezusom smo poklicani v novo življenje. Iz kremena se pred cerkvijo ukreše iskra, katera se razživi v nov ogenj. Ta od Cerkve blagoslovljeni ogenj pomeni božjo luč — Kristusa, o katerem prepeva diakon v nepopisno lepem spevu »Exultet, Veseli naj se...« Ta spev ima med drugim tudi vzklik Božu: »O nedopovedljiva ljubezen! Da bi odkupil hlapca, si dal Sina.«

Na veliko soboto so včasih krščevali, zato še dandanes duhovniki v jutro te sobote blagoslovljajo krstno vodo. Obredi tega blagoslavljanja dopovedujejo novokrščencem, da bodo v krstu prerojeni v novo življenje božjih otrok. V prvih časih so pri krstu dobili belo obleko, ki so jo nosili do bele nedelje, in pa gorečo svečo. — Tudi na nas je po krstu položil duhovnik belo obleko in dal botrom v našem imenu gorečo svečo; zato nam velikosobotno blagoslavljanje krstne vode kliče v zavest, naj ohranimo v sebi to življenje božjih otrok, življenje posvečujoče milosti, in naj je večamo in krepimo v sebi.

Ko pa napoči jutro velikonočne nedelje in dvigne zarja svoje rožnate prste izza pomladanskih gričev, ko odpirajo cvetlice svoje cvetne čašice in pojejo ptiči svoj jutranji spev, takrat nam vsi sveti obredi v cerkvi govorijo in kličejo v spomin le eno: naše duše so oprane v Jagnjetovi krvi, solnce milosti je zasijalo s polno močjo in toploto; zaživimo torej življenje od smrti vstalega Jezusa, ki je za vselej premagal bridkosti smrti in strupeni hlad groba.

Velika noč, »praznik vseh praznikov«, kot so jo včasih imenovali, je torej en sam, neprestan in veličasten klic Kristusa in njegove Cerkve, naj varujemo, gojimo in večamo v sebi nadnaravno življenje božjih otrok, življenje posvečujoče milosti božje. »Od mrtvih vstali Kristus ne umrje več, smrt nad njim več ne gospoduje. Tako bodite tudi vi mrtvi za greh, živite pa za Boga v Kristusu Jezusu«, naroča spricho misli na Gospodovo vstajenje — sv. Pavel.

*

Kakšno je to novo življenje v nas, življenje posvečujoče milosti? Kako bi se na kratko dalo opisati?

Posvečujoča milost je nekaj tako lepega in nadčloveškega v nas, da je za vsakogar velika skrivnost in je nikdo ne more doumeti; saj pri razglabljanju o posvečujoči milosti zapusti naš um svojo okolico, vso zemljo in vse vidno stvarstvo in poleti v božjo bližino, v bližino božje lepote, svetosti in vzvišenosti.

Po posvečujoči milosti postanemo na poseben, na nadnaraven način Božu podobni.

Vsaka stvar, tudi najneznatnejša, je kolikor toliko podobna Bogu, ker jo je Bog naredil; vsak učinek je pa v nečem podoben svojemu vzroku. V kipu so izražene zmožnosti, nazori in teženja kiparja, v pesmi se javlja duša pesnikova, in tudi vsak stroj nekaj pripoveduje o onem, ki ga je zamislil in naredil. Vsak zamislek in vsak izdelek je torej bolj ali manj podoben onemu, ki ga je naredil. — Zlasti je naša duša že po svoji naravi podoba božja, saj ima um in svobodno voljo; Bog pa je neskončni Um in brezmejna, najpopolnejša Volja.

Ko pa pride v našo dušo posvečujoča milost, postane duša še na vse bolj popoln način podobna Bogu. Nadnaravno postane podobna Bogu, njeno življenje je slično božjemu življenju. Kolika odlika, kako povzdignjena je potem človeška duša!

Naj to trditev pojasnita dva zgleda.

Diamant, najlepši med dragulji, je kratosota že po svoji naravi, zlasti če je lepo izbrušen in oblikovan. Ko ga pa izpostavimo solncu in se solčni žarki ujamejo vanj, je dobil naenkrat novo, še vse večjo in plemenitejšo lepoto: samemu solncu je postal podoben, ves žareč je in blesteč. — Ali če denemo kos železa v ogenj: izgubilo bo tako rekoč svoja železna svojstva, pa bo postalo vroče, žareče in iskreče se kot ogenj. — Diamant je postal podoben solncu, železo je postalo podobno ognju.

Prav tako naredi posvečujoča milost našo dušo nadnaravno slično Bogu; duša zaživi novo, božje življenje.

Jezus nam je povedal, da začno po posvečujoči milosti božji vse tri božje osebe na poseben način bivati v duši. O sebi in o Očetu je zatrdil: »Ako me kdo ljubi, ga bo moj Oče ljubil in bova k njemu prišla in pri njem prebivala.«

In zato, ker postane potem naša narava podobna Bogu, postanemo po posvečujoči milosti božji otroci, božji sinovi in hčere, prav kot je v sinu ali v hčeri narava, podobna naravi očetovi. Da nas bo Bog tako povišal že na zemlji, o tem ne bi mogel zaslutiti noben ustvarjen razum. Niti Judje v stari zavezi niso tega zaslutili. Kadar so molili, so se oblekli v posebne obleke, razprostrli svoje plašče po tleh, poklekali nanje, dvignili roke in govorili: »Hvaljen bodi Gospod, naš Bog in Bog naših očetov, veliki, strašni, nad vse sveti Bog!« — Ko pa je mehak mrak legal na galilejske gričke in so k božjemu Učeniku pristopili njegovi

dvanajsteri, proseč ga, naj jih nauči moliti, je izpregovoril: »Kadar molite, recite: O č e n a š , kateri si v nebesih.« Sin božji nam je torej povedal, da postanemo po milosti božji otroci božji, torej Jezusovi bratje in sestre. Kdo bi mogel doumeti toliko povišanje človeške narave!

Posvečujočo milost, ki s m o j o p r e j e l i pri krstu, ali pri sv. pokori, oziroma že z obuditvijo popolnega kesanja ali popolne ljubezni do Boga (če smo bili nesrečni, da smo jo po krstu izgubili): to posvečujočo milost nam z v i š a i n p o v e č a vsako dobro delo. Vsaka sv. maša, vsako sv. obhajilo, vsaka še tako kratka molitvica, vsako najmanjše dejanje usmiljenja, dejanje potrpežljivosti, borba zoper skušnjavo itd.: vse to so same priložnosti, da se nam stopnja posvečujoče milosti božje zviša. Za koliko, ne vemo, zviša se nam pa vselej. Zato je marsikateri preprost človek, marsikatera služkinja, marsikateri ubožec postal silno bogat v teku svojega življenja; njegovo bogastvo posvečujoče milosti mu bo po smrti dalo pravico do posebno visoke stopnje veselja v nebesih. V kolikor je namreč človeška duša na tem svetu postala v posvečujoči milosti podobna Bogu, v t o l i k o b o l j p o p o l n o b o p o s m r t i u ž i v a l a B o g a , neskončno Resnico, Dobroto in Lepoto.

V z a m e nam pa posvečujočo milost s m r t n i greh. S smrtnim grehom je bogopodobnost nezdržljiva; takrat se umakne nadnaravno življenje iz naše duše. Strašna nesreča je smrtni greh. Ko mati zajoka nad smrtjo svojega edinca ali svoje edinke, je ta vzrok njene tuže upravičen; a nesreča ta je neprimerno manjša, kot je nesreča smrtnega greha. Če bi se ves svet podrl v razvaline in v prah, bi tudi to ne bila tolika nesreča, kot je izguba posvečujoče milosti v smrtnem grehu.

Mali greh nam posvečujoče milosti sicer ne zmanjša; pač pa je mali greh vzrok, da Bog z a n a p r e j duši daje manj milosti.

Ko pride posvečujoča milost v našo dušo, pride z njo tudi njeno stalno spremstvo: vlite ali nadnaravne kreposti in pa darovi Svetega Duha. O odličnosti in velevažnosti teh dveh njenih spremljevalcev ne moremo tukaj govoriti. Samo toliko dostavimo, da je v duši tem več vlitih kreposti in tem več darov Svetega Duha, čim višja je stopnja posvečujoče milosti.

Kaj je torej vse zemsko imetje in uživanje v primeri s srečo, katero nam pri-

nese v dušo posvečujoča milost? Božje življenje se začne z njo v nas. Kdor ima o Bogu in o njegovih neskončnih popolnostih vsaj motno predstavo, bo torej vedel, da je vrednost posvečujoče mi-

losti nedopovedljiva in neskončna.

Trpeči Kristus nam jo je zaslužil, od smrti vstali Kristus nam jo je dal; navdušeno mu torej zapojmo velikonočni spev — spev odrešenih, spev božjih otrok!

Dr. Fr. Jaklič.

Vstajenje

Veliki petek! Jezus, Rešitelj naših duš, je izvolil smrt na križu. In začutila sta zemlja in srce človekovo strašno bridkost. Vseposvoda se je razlila grobna tišina; niti veter se ni ganil, niti ptič se ni oglasil; nikjer ni bilo veselega pogovora, nikjer pesmi; zdi se, da je tudi čas obstal...

Kmalu pa se zamajejo zvonovi in zavriskajo zmagoslavno, veličastno, močno:

Kristus je vstal, aleluja!

Bratje! Kristus je zmagal smrt in poveljčal svoje poslanstvo. Vsi vemo: sleher na beseda, ki jo je izrekel in jo čitamo v evangelijih, je resnična kot nebeško solnce. Potrdil jo je Bog s smrtjo in vstajenjem, največjim čudežem, ki se je kdaj zgodil. Zaman posvetnjaki poveljujejo Kristusa zgolj kot velikega socialca, dobrotnika, veleuma in npravnega misleca; božanstva mu ne bodo vzeli. Z vstajenjem ga je tisočkratno potrdil.

Mnogo velikih tednov smo doživeli; kdo bi preštel vsa ponižanja, krivice, prevare, notranje borbe! Pa vse to ni nič v primeri s tem, kar smo zlega storili svojemu Gospodu. Od svoje mladosti naprej, ko bi mu morali nositi belo cvetje na oltar, smo ga bili v dober obraz; enega samega dne nismo zamudili. Sicer ni bilo to iz hudobije. Lahkomiselni smo bili; toda dan za dnem je bilo. Človek nam ne bi odpustil, Bog pa je pripravljen vse izbrisati, če se pred njegovim namestnikom skesano obtožimo. Morje je njegovo srce, morje brez obale...

Vstali smo in vstali bomo.

Zame je ni svetlejša lučka v katoliški veroizpovedi, kot je vstajenje mrtvih. Ta lučka ne ugasne v najgloblji žalosti. Če ti umrje ljubljeno bitje, ki ti je svetilo v življenju, se tolažiš: ob vstajenju se vidimo; in ljubili se bomo naprej. Ni konca. Samo selitev iz dežele solz v deželo večnega smehljaja. Vsem ljudem, ki trpe na zemlji, je vstajenje najslajša uteha: Tam bo drugače...

Gospod Jezus! Zahvaljen za tolažbo: Vstal si, aleluja!

Ljudje so se razgibali in vzporejali v procesijo. Nedeljski obrazi mož in žena. Veliki petek so s Kristusom trpeli, zdaj se z njim vesele. Kristus gre z njimi. Nekaj ur pred procesijo je vstal in že je med nje prišel. Spremljajo ga po poti med vijolicami in katarincami. Petje, godba, zvonovi. Tak je naš star običaj. Nič nimajo skrivnosti naši ljudje pred Bogom. Vse mu povedo kot bratu svojemu.

Cvetno nedeljo v Jeruzalemu doživi Gospod vsako veliko noč po selih in mestih.

Slava Sinu Davidovemu!

In vendar: ali smo vsi, ki pojemo alelujo, vstali, ali so nam duše bele, ko pozdravljamo Zmagovalca smrti? Mnogo jih gre, katerim so glave odkrite, misli pa so odromale bogve kam: na njive, v kupčijo, na dobro kosilo ali kamorkoli. Nič ne doživljajo v sebi neizmerne veličine božjega zmagoslavja nad grobom, grehom, peklom. Po imenu se preglejmo:

Jure, ali mrziš še zmerom Mateta, ki te je tožil radi onega kolovoza, po katerem si vozil, pa ni tvoj? Njemu je že davno žal, samo sram ga je, da bi ti roko stisnil. Zmerom gleda nate, če mu boš kaj mignil. Takoj bi skočil k tebi in te prosil. Jure, vstani danes. Tvoj Rešitelj je zmagal grob, Ti zmagaj sebe. Daj roko Matetu in bodita brata!

Marko, kaj iščeš v procesiji? Jutri pa boš zatajil svojo vero. Kimavec si, kruhar, neodločen. Danes nam ni za število takih, ki jih pomete prvi piš. Danes rabi mo s t e b r o v: če pokima, drži. Če je kaj storil, se bo poznalo. Če je kaj rekel, se bo slišalo. Takih mož ni danes dosti, toda ti so luč, ki nam bo svetila. Vsi oni pa, ki greste za procesijo, ker so hodili vaši očete, ne veste za kakaj, boste šli jutri dušo prodajat, pa tudi ne vede, čemu. V vas je praznina. Taka praznina pa sprejema samo one stvari, ki so dobre telesu, duša pa je pozabljena!

Bara, otroci doma so ti kamenje. Nič jih ne učiš; ne znajo ne križa, ne očenaša. Samo klatijo se po vasi. Ti pa se ve-

seliš v procesiji Kristusovega vstajenja, Njegove zmage? Ne moreš se. Le navada je taka, da si šla. Nič ne čutiš. Dokler ne boš vrnila otrok Onemu, ki ti jih je dal, grešiš nad njimi. Trpeli bodo tu in tam radi tebe! Spreglej, Bara, vstani!

Meta, koliko ljudi si ranila z jezikom! Ne prešteješ jih. Vsem ljudem, ki ti niso na srcu, si vzela dobro ime. Ono, česar ne plačaš z denarjem in ne moreš nikoli popolnoma vrniti. Poznam ljudi, ki so od žalosti umrli, ker jim je bil vzet zaklad — dobro ime! Draga Meta, danes obljubi Jezusu, ki ga spremljaš med pomladnimi rožicami, da ne boš nikdar nikomur več dobrega imena vzela! Preteklo pa boš popravila, obrekovanje preklicala!

Pa ti, Kata, zakaj vedno siliš od staršev v Zagreb! Da boš svobodna, da se skriješ njihovim očem! Jokala boš, ko te bodo prevarali tuji ljudje; z grehom in strtim srcem se boš vrnila. Pa nihče ti ne bo mogel več vrniti miru. Zakaj siliš z doma, ko imaš kruha dovolj! Še za vse one, ki so morale na tuje, mi je strašno žal. Zakaj koliko jih leži v neposvečenem grobu! Obupale so in umrle brez materinega blagoslova in brez križa! Kata, ostani, samo materin dom je svet!

Bratje in sestre, Kristus je vstal, aleluja.

Vstanimo še mi! Ni nas dosti, ki smo šli nepripravljeni v procesijo; še mi se umijmo, da bo vse čisto! Al. Golobič,

O Sveti daritvi

Velikokrat sem že premišljeval, kako bi najlepše obhajal spomin na rajno mater. Tak spomin bi moral biti res prazničen. Kdaj zavečera bi poiskal katero njenih pisem in bi ga prebiral v tihi pobožnosti. Ob njem bi mati kakor živa vstala pred menoj: vsa ljubeča in skrbeča, da bi ne zgrešil prave poti in cilja svojega življenja. Potem bi šel po samotni poti na pokopališče na njen grob. Položil bi na mrzlo zemljo rože, ki bi jih sam nabral. In ko bi zazvonilo, bi molil, molil — v hrepenenju, ljubezni in žalosti. In vse bi bilo, samo enega ne: nobena molitev in nobena beseda bi ne mogla matere predstaviti nazaj v življenje, nobena prošnja bi me ne mogla prav tesno združiti z njo.

Tako-le praznovanje mi prihaja na misel, ko pišem o Jezusu, ki prihaja k nam v sveti daritvi. Seveda primera je nepopolna, saj se med nami na oltarju godi nekaj neskončno večjega in čudovitejšega: Jezus sam prihaja med nas in se z nami združuje.

Človek si res sam določa nekaj obred svojih dejanj. Zato se ne moremo čuditi, da se je tudi okrog glavnega, kar je Jezus sam določil, nehote razvil nekaj obred, po katerem se vse izvrši. Gotovo se vsak lepo spominja svojih ljubih. Tembolj pa mora v mislih na Jezusa in njegovo daritev ukleniti res vse svoje človeške zmožnosti: v duhu ga bo poslušal, mu daroval, mu pel, ga molil, prosil, se mu zahvaljeval in se združeval z njim.

In glejte, vse te zmožnosti človeškega srca in življenja so združene in urejene v današnjem (rimskem) obredu svete dari-

tve. Današnji obred prevzame res vsega človeka, da mora moliti v hrepenenju, ponižnosti in kesanju; mora poslušati in mu peti in darovati in žrtvovati in mora se združiti z njim, ki je skriti Bog nas vseh.

Nikdar pa ne smemo pozabiti glavnega: središče evharistične daritve je sveto spremenje. Okrog tega središča so zgradila krščanska stoletja še druge dele, na vzhodu po svoje in na zapadu po svoje. Če bi rabili primer: vsaka doba in vsaka dežela je malo spreminjala stavbo svete daritve, samo središče je v vseh teh stavbah ostalo isto, nespremenljivo. S temi obredi, vzhodnimi in zapadnimi, je res prav kakor s stavbami; na eni je lepše to, na drugi ono. Nobena stavba svete daritve pa ni zgrajena tako lepo in enotno in sorazmerno in prav po željah in zmožnostih človeškega srca — kakor rimska. V nobeni ni močnejše poudarjeno središče: spreminjenje po Jezusovem naročilu. Zato moramo biti le hvaležni, da se je prav ta rimski obred svete daritve uveljavil že v zgodnjih stoletjih po vsem zapadu.

Nimamo dovolj časa, da bi natančno pregledali ves potek svete daritve v papeškem Rimu v zgodnjih stoletjih, dasi imamo ohranjena iz onih časov natančna pravila, kako se je vse vršilo. Saj je bilo podobno kakor danes; samo veliko živahnejše. Sveto daritev so obhajali vedno zelo slovesno, s petjem. Daroval jo je navadno škof sam, z njim pa je sodarovalo vedno več duhovnikov. Ljudstvo se je svete maše živo udeleževalo in ves čas sodelovalo: vsi so skupno peli, molili, poslušali, darovali in prejeli v svetem obedu. Brez

ljudstva si takrat sveto daritev sploh težko predstavljamo, saj je duhovnik v onih časih pel oziroma bral le prošnje in molitve od uvodnega slavospeva do očenaša. Če je bila sveta maša tiha, je bila torej zelo kratka, okrnjena. Šele polagoma — ko je bilo tihih svetih maš vedno več in ljudstva vedno manj — se je utrdila navada, da je duhovnik zase bral tudi pesmi in slavospeve, ki jih je drugače pelo samo ljudstvo. Po daljšem razvoju pa je potem ljudstvo — kakor predobro vemo sami — sploh onemelo, razen pri sedanjih slovesnih mašah, ko ga zastopa cerkveni zbor.

Dobro sta že od nekdaj ločena oba dela: poučni (priprava do darovanja) in daritveni (od darovanja do svetega obeda). Prvi del se ni veliko spreminjal. V daritvenem pa so se razvrščale molitve okrog središča, svetega spremenjenja, od uvodnega slavospeva do očenaša pred svetim obhajilom. Radi sorazmerja je polago-

ma prišlo še do daljših molitev pri darovanju (v zgodnjih stoletjih jih ni bilo), da so bili torej jasno trije glavni deli: darovanje, spremenjenje in obhajilo. Po zgledu prvega, poučnega dela se je potem razvil še sklepni del po svetem obedu; vendar pa je ta ostal vedno krajši in revnejši. Opazamo torej veliko enotnost in sorazmerje:

Priprava — darovanje, spremenjenje, obhajilo — sklep.

Nekaterih molitev in pesmi v rimski zgradbi svete daritve v zgodnjih stoletjih še pogrešamo. Polagoma pa jih je bilo vedno več in tudi v obliki in izrazih so bile vedno bolj dovršene. Končno pa so bile stalne, nespremenljive molitve pri sveti daritvi določene šele v poznem srednjem veku.

Tako je torej v sveti maši po rimskem obredu dobila za nas končno obliko in krasen obred Jezusova sveta večerja. Njegova velika daritev.

Vital Vodusek.

Na Oljski gori

*Na Oljsko goro lega
težak, mračan večer.
Rešitve od nikoder,
tolažbe ni nikjer.*

*V boleč in mukah silnih
Trpin je pal na tla,
v krvave se mu kaplje
bolest izliva vsa.*

*Trpljenje gleda v duhu,
drhči in trepetá,
najhuje pa ga muči
popačenost svetá.*

*Trpel bo in izpolnil
Očetov sklep udan,
in strašni smrti gledal
v oči bo neplašan.*

*A to ga žgè in peče
in muči in boli,
da bo za milijone
zastonj potekla kri.*

*On sam bo zopet slavno
premagal noč in smrt,
a zlobnim in nevernim
ostane raj zaprt. — — —*

*Neznosna bolečina
iztiska znoj krvav! — — —
Tolažbe kelih spušča
z nebeških se višav.*

Fr. Neubauer.

KATOLIŠKA AKCIJA

Dokler je železo gorko...

Zadnjič smo se pomenili, kako je treba napraviti za K. A. načrt. Prosimo, ali ste ga že napravili? Ali ga vsaj mislite napraviti? Če hočete katol. akcijo temeljito delati, ga morate.

Načrt naj bo narejen ali razvrščen tako, da stvari, ki so bolj nujne, pridejo prej

na vrsto. Vse se ne more naenkrat obravnavati. So stvari, ki morejo malo počakati; so pa tudi stvari, ki naj bi se obravnavale, rešile in uredile čimprej.

Mi se moramo tukaj pogovoriti še marsikaj splošnega o K. A. (kat. akciji): kaj, zakaj in kako naj se dela. Nekaj poj-

ma o K. A. pa že imate, ako ste prebrali dosedanje tri članke v »Bogoljubu«; posebno pa, če ste prebrali knjižico »Kvišku zdaj, dežela vsa!«, kar je za vsakega delavca K. A. neobhodno potrebno. Če ste to storili, greste že lahko na delo.

Preden torej govorimo še dalje splošno o K. A., vzemimo danes v roke takoj eno posebno točko iz načrta ali programa K. A., ki je slučajno ravno zdaj »na dnevnem redu«. Točko, ki je bila omenjena že zadnjič, — če se še spominjate. Katera je ta? — Saj veste!

V nedeljo 21. februarja je bil v Ljubljani treznostni kongres. Na ta kongres ste bili v zadnji številki povabljeni, a prišlo vas ni prav veliko. Z dežele niste mogli, ker denarja manjka, znižana voznina pa ni bila dovoljena. Le Ljubljana bi se morala bolj odzvati. Kje so bili člani ljubljanskih katoliških društev, Marijinih družb in tretjega reda? Kako razumejo ti katoliško akcijo ali apostolsko delo? ... Nekaj jih je seveda bilo; a če bi bila prišla le tretjina, bi bila dvorana premajhna.

Kongres je bil vendarle lep in zadovoljiv. Toda z njim stvar ni končana, ampak se je še le pričela. S kongresom se je železo razgrela — in zdaj ga je treba kovati! Gospod knezoškof ljubljanski je pri predavanju, ki so ga imeli o tem duhovniki, rekel: »Kongres bo imel kaj uspeha le, če se bo zdaj po kongresu delo pridno in podrobno nadaljevalo.«

Isto nedeljo pa so bile tudi po vsej ljubljanski in lavantinski škofiji pridige o treznosti. Ali če še niso bile, še bodo. Na željo in po odredbi obeh škofijstev se bo v vsaki župniji ustanovila družba »Treznost«, kjer je še ni bilo. Kjer je pa že bila, naj bi se pa poživila!

In tukaj naj katoliška akcija vmes poseže in zastavi svoje moči! Menda ne bo kdo rekel, da to ne spada h kat. akciji! Delo za stizenje našega ljudstva je tako važen in velik del K. A., da — če bi mogli deželo stizeniti —, je vsaj polovico kat. akcije opravljene. Kdo pa najbolj oskrunja dneve Gospodove, kdo najbolj odvrača ljudi od službe božje in sv. zakramentov, kdo tako kali družinski mir, kdo napravlja fante in možake tako divje in krvoločne, kdo jih tako spravlja pod nož in kol, kdo tako po nepotrebnem in na tako nesrečen način v smrt — kakor preobila pijača?

Kat. akcija je sodelovanje lajikov pri delu za krščansko življenje. Ravno pri tem delu lahko lajiki poprime-

te in veliko pomagata. Marsikako delo, ki spada tudi v delokrog K. A., bo moral pač v glavnem le duhovnik opraviti. Ljudi v cerkev spraviti, lep red v cerkvi vpeljati, grešnike k sv. zakramentom spraviti, to bo še vedno le bolj duhovnikovo delo. Sploh vse strogo cerkveno delo. Treznost, oziroma pijančevanje je pa stvar, ki se pojavlja izven cerkve, v cerkev le s svojim vplivom sega. Pri taki stvari ste posebno poklicani neduhovniki, da sodelujete. Ne zahtevajte torej vsega samo od duhovnikov! Ti bodo pač dali pobudo, potem pa poprimite drugi! Ko se v cerkvi o tem govori in se ljudje povabijo, naj se v »Treznost« vpišejo, takoj vzemite stvar v roke! Eden (ali več) lahko član vpišuje. Še bolje pa, če jih nabira od hiše do hiše. Že en sam človek, če je za to vnet, lahko veliko naredi. Če jih je več, seveda tem bolje. Po večjih župnijah, kjer so ljudje daleč narazen, jih bo treba pač več.

Ko bodo člani nabrani, pa še nikakor ni vse storjeno. Če hočemo, da organizacija ne bo mrtva, je treba, da se člani večkrat snidejo in se temeljito razgovarjajo, kaj storiti, da se v fari vpelje splošna treznost, kako odpraviti ves nered, nerodnosti in izgrede, ki jih napravlja pijača. To ne bo šlo tako hitro in gladko. Nova pravila »Treznosti« zahtevajo shod treznikov vsaj štirikrat na leto: vsako kvaterno nedeljo. Brez tega je družba mrtva, nekaj napisanih imen, ki pa razmer ne bodo veliko spremenila. Spočetka bi bil shod potreben še večkrat, da se stvar dobro vpelje; najbolje vsak mesec. Prvi shod ste morda že imeli ali ga boste še imeli; na njem boste ugotovili, koliko vas je in boste, če še niste, skupno napravili »obljubo« ali zavezo. Potem pa vztrajno nadaljujte!

V tem torej naj pokaže K. A., koliko ima življenja v sebi! — Tudi v Ljubljani bo treba isto storiti. Če škofijstvo želi imeti »Treznost« povsod, ni vzroka, da bi bila pri tem Ljubljana izvzeta. Tu bo treba treznostno organizacijo izvesti posebno po katoliških društvih in cerkvenih družbah. Če imajo te umevanje za apostolsko delo ali katol. akcijo, bodo tudi umele, da delo za treznost nujno spada v verske družbe in katoliška društva.

Ako je z delom za treznost doslej šlo težko, bi bilo pričakovati, da bo zdaj, ko imamo katol. akcijo, šlo veliko lažje. V tem ima katol. akcija v vsaki župniji najlepšo priložnost pokazati, če ima res voljo delati.

Zdaj pa še nekaj!

O kat. akciji ne bo mogel pisati vedno en sam. Pisati vas mora več! Kdo pa? Kaj hočem reči? — Oglašati se morate začeti iz raznih krajev in nam poročati, kako delate v K. A. privas! Da, tega potrebujemo! K. A. ne sme biti samo govorjenje, biti mora dejanje, delovanje! Tu se vam podajajo nauki, a vi morate odgovarjati z dejanji! O teh nam poročajte! Povejte, kako ste pri vas napravili to, kako on! Medsebojnih zgledov in spodbude potrebujete. Dajajte si zglede drug drugemu!

Kar se tiče posebej dela za treznost, prav tako potrebujete zgledov in medse-

bojne vzpodbude. Zato potrebujemo tudi o tem poročil. Pošljite jih! Če bi vseh teh poročil »Bogoljub« ne mogel objaviti, bodo sprejeta tudi v list »Preporod«, ki je glasilo treznosti. Najmanj, kar se more zahtevati, je to, da ima vsaka »Družba Treznosti« vsaj en izvod »Preporoda«. Pri shodih se lahko iz njega tudi kaj bere, na kar se lahko naveže razgovor. Njemu tudi poročajte o ustanovitvi in o vodstvu »Treznosti«.

Kar sveta tekma naj se vna-
me med vami, kje boste več stori-
li za treznost in K. A. sploh!
Tako tekmovanje — to bo res prava ka-
toliška akcija!

J. Kalan.

Tretji dan!

Tretji dan, zmage dan!

Jutro vstajenja!

S tabo je dokončan

čas odrešenja...

Zarja se dneva sramuje,

tiho in nežno rudi,

zánjo se solnce dvigúje,

vse mu obličje žari.

Kraljeva krona je v svet zasijala,

kri jo je draga in sveta oprala,

zdaj od zahóda do vzhoda razlit

njen je lesket in sijaj čudovit! — —

Pozdravljen Kralj nebes in zemlje!

★

Nič več mučenik!

Ti zdaj si sodnik

in Tvoja svetovna je vlada!

Vstajenje, Gospod,

najlepši Tvoj god

in naša najslajša je nada.

Nihče Ti slave več ne jemlje.

Ošabna moč sovražna vsa

pred Tebe padla je na tlá.

Sovražnika ni več,

da dvigne ljuti meč.

Ni izdajalca, priče krive,

ni več besede razžaljive,

odpadla teža je verig,

utihnil je zaglušni krik,

obtožba podla več ne laže.

Ponosno križa les stoji,

nikjer pa več sodnika ni,

da nanj pribiti Te ukaže. — —

Premagal pekèl,

pred nami si šel

iz groba in v rajske višine.

Iz blodenj in zmot

pokaži nam pot

do sreče, ki nikdar ne mine!

Fr. Neubauer.

Katoliški mož

(V spomin Andreju Miklju.)

Iz Rima je prišlo navodilo, naj tudi verniki pomagajo duhovnikom v apostolskem delu za zveličanje duš. Saj so prve čase krščanstva lajiki — kakor sv. Boštjan, in device, kakor Cecilija, skoraj več ljudi pridobili Kristus, kakor duhovniki. Tisti zlati časi verske gorečnosti se morajo ponoviti, ko hočejo moči teme očito uničiti božje kraljestvo. Duhovniki iščemo potov, kako bi pridobili može za to veliko delo. Imeli smo pa že odlične sodelavce v vinogradu Gospodovem, še preden je bilo znano ime K. A. (katoliška akcija).

I.

Dne 1. januarja 1932 je umrl v Češnjici v Bohinju 80 letni Andrej Mikelj, lep zgled pravega krščanskega moža.

To je bil mali posestnik, ki je redil 2—3 krave in zraven mizaril, da se je z delom pošteno preživil. Bil je kakor vsak pravi Bohinjec Cerkvi in duhovnikom iz srca vdan. Svojo »molitev je rad pel«, kakor še danes pravijo Bohinjci, ker to radostno občevanje z Bogom v molitvi je res pravo petje.

Leta 1896. sem imel postne govore o sv. Rešnjem Telesu. Namen sem imel v župniji vpeljati v edno molitev tako, da bi po stanovih vsako nedeljo in vsak praznik molili pred Najsvetejšim od 5 zjutraj do 5 popoldne. Pri dekletih za prvo nedeljo, pri ženah za tretjo nedeljo, je lahko šlo. Skoraj prav vse so se vpisale. Bolj pobožne in bližnje so prevzele težavnejše ure od 12 do 1, pa od 3 do 5 popoldne. Število žen in deklet je doseglo kmalo 700.

Otroke sem razdelil na drugo nedeljo. Pri otrocih se da veliko doseči, če imajo na odraslih zgled. Pritekli so, da je bilo veselje. — Toda, kako dobiti fante in može? — Dobri župnik † Matija Zarnik mi je rekel: »Gospod Anton, pri možeh ne boste ničesar dosegli. Ti naši Bohinjci so prave trde grče.«

Takrat sem naprosil Andreja Miklja, naj pomaga moše in fante pridobiti. Z veseljem je obljubil. — Šel je od hiše do hiše, od moža do moža v Češnjici, domači vasi. Napravil si je sam apostolski govor, pridigo za vsakega: »Sv. Uršula je imela 10.000 devic. Vse so z njo krono dosegle. Tebi se tudi ponuja. Pridi zraven, molili bomo; boš videl, kako bo fest.«

Dvignil je skoro vse Češnjane. Ta ogenj je vplival tudi na druge; v kratkem smo imeli 300 mož in fantov za četrto nedeljo v mesecu. Ta dan so bili može in fantje že ob pol 5 pri spovednici. Popred so prišli dvakrat, trikrat na leto, zdaj redno vsak mesec. Ob 5. je molilo 50—70 moških uro. † Andrej je začel z glasom kot grom: rožni venec, Pustov Martin je pa uro bral, drugi so odgovarjali. Po 10. maši so redno molili fantje (40—50). Začeli so tudi z rožnim vencem. Poklekli so pred obhajilno mizo in molili z gorečnostjo, katere so bili angeli veseli. Strah pred ljudmi je izginil. Ponosni so bili na svojo molitev. Kdo sešteje tisoče ur, katere so opravili neustrašeni fantje in može na pobudo † Andreja. Pri vseh urah sta goreli dve sveči na oltarju pri tabernaklju. Za te in za posebne maše so sami dajali v pušico pri misijonskem križu, ker niso hoteli, da bi zaradi njih cerkev trpela. Andrejeva češnjaška garda je bila temelj za vse. Najboljši može so si napravili baklje, da so z njimi svetili pri procesiji sv. Reš. Telesa. Vselej so plačali po 4 krone, po našem denarju 50 Din.

In gorečnost v češenju sv. Rešnjega Telesa je dala podlago za bratovščino svetega rožnega venca, ki še danes pozivlja versko življenje Bohinjcev.

Rožnenska nedelja je bila za patro-na sv. Martina zelo žalostna. Vse je šlo na razna božja pota; doma je bila cerkev skoraj prazna. Avgusta 1898 smo zaprosili za ustanovitev bratovščine sv. rožnega venca. Na rožnensko nedeljo se je želja uresničila. Podlago je dala molitev pred Najsvetejšim in z njo † Andrej. Le tako je mogoče razlagati čudovite uspehe. Vpisalo se je precej 711 članov. Skoraj vsi farani so prejeli to nedeljo sv. zakramente. S kanonikom Sušnikom sva spovedovala na dan po 16 ur. Gorečnost v molitvi je bila vse dni taka, da se še danes čudim, kako je bilo mogoče kaj takega doseči. Zdi se mi, da je Marija poplačala gorečnost Bohinjcev s svojo molitvijo.

II.

To cerkveno delo je bilo okostje za gospodarsko socialno delo. Glavni stebler je bil zopet † Andrej. Može so prišli in potožili: »Gosp. Anton, nam se slabo godi, pomagajte nam! Poglejte, kako moramo daleč na Bistrico hoditi in vse tako drago plačevati.« »Vam bom ustanovil zadrugo, toda vodili jo boste sami.« »Bomo, bomo, le začnite!« Prišli so skupaj v župnišče sami najboljši može. Vseh obširna župnijska veža ni obsegla. Ustanovili smo kmetijsko društvo; rekli smo ji le zadruga. Andrej Mikelj je bil prvi načelnik, duša vsega, in zraven može: Zatek, Pust, Špan, Strosov Janez, Ješpren, Jakov in drugi. Ko sem jim povedal, da bomo morali vzeti posojilo 50.000 kron (v zlatu), so vsi radi podpisali poroštvo in zastavili svoje premoženje za dobro stvar.

Morali smo imeti hišo za obširno združno delovanje. Gosp. župnik pa je odstopil cerkveni travnik na najlepšem kraju. Za vse je bil duša † Andrej. Načrte nam je naredil † Žumer iz Gorij. Vedeli smo, da moramo varčevati, ker preveč dolga vsako zadrugo konča. Može so sklenili, da bodo vsi člani tlako delali — vsak za 10 kron. Prišli so vsi. Sami so kopali, vozili, kamen tolkli; sami vse nadzirali in pokazali, kakšno naj bo pravo združno delo za narodovo korist.

Veličastna hiša, ki je še danes čast Bohinju, je stala le 14.000 kron. Danes si nobeden ne more misliti, kaj smo pri tem trpeli. Dosti je, če povem, da smo zadrugo ustanavljali v dobi Heinovi. Koliko je bilo potov v Radovljico, 32 km daleč, tja in nazaj. Načelnik je moral redno vsak teden peš na dolgo pot k zaslišanju.

Za nekaj časa je ustavil ovire † dr. E. Krek. Imeli smo sijajen shod v zadrugi na

belo nedeljo l. 1900. Večkrat sem mislil, da bo načelnik opešal in nam rekel: »Kaj je meni tega treba! Živim lahko brez zadruge; izvolite si drugega.« — Stal je kakor skala in se žrtvoval in trpel za svoje. To more le mož, ki je Bogu popolnoma vdan in zaupa svojemu duhovskemu prijatelju.

Sad tega dela je sedanje kmetijsko društvo v Srednji vasi, ena najmočnejših zadrug v banovini. Delo so drugi prevzeli.

Andrej se je še bolj Boga oklenil. Zadnjič sem ga videl leta 1930. Želel je le še enkrat napraviti duhovne vaje, da se pripravi na pot v večnost. Zdaj je sklenil; na Ravneh pri sv. Martinu počiva. Ta revni, delavni, preprosti mož pa ostane najlepši zgled Bohinjcem in drugim možem, kakšno naj bo čisto delo za čast božjo in blagor ljudstva.

To je prava Katoliška akcija, katero izvršujejo naši preprosti kmetje brez vsakega plačila.

A. Oblak.

Zakoni z drugoverci

(Konec.)

Priznati moramo, da mešani zakoni včasih niso tako nevarni, kakor jih opisuje papež Leon XIII.; toda prepovedani so tudi v takih slučajih. Zakonodavec namreč nima pred očmi takih izrednih primerov, ampak navadne slučaje, kjer ni brez nevarnosti za vero. Če pa v kakem izrednem slučaju res ni nevarnosti, to bo presodil zakonodavec in tem prej dal spregled. Če pa pomeni mešani zakon za katoličana bližnjo grešno priložnost, je prepovedan tudi po božjem pravu. V takem slučaju Cerkev ne more podeliti spregleda; če bi ga pa prevarana podelila, je spregled brez pomena. Resne so besede papeža Gregorija XVI. iz srede preteklega stoletja: »Žnano in izpričano je, da katoličani, bodisi moški ali ženske, ki lahkomišljeno sklepajo mešane zakone in izpostavljajo v nevarnost svojo in svojih otrok vero, greše proti naravni in božji postavi.«

Cerkev je že od nekdanj prepovedovala mešane zakone. Pisano določbo o tem imamo že iz srede petega stoletja. Do zadnjih stoletij Cerkev sploh ni dajala spregledov od zadržka mešane veroizpovedi, ako ni bilo zelo važnih javnih razlogov. Danes sicer daje spreglede tudi iz zasebnih razlogov, a le pod tremi pogoji: 1. Razlogi, ki govore za zakon, morajo biti važni in nujni. 2. Obe stranki morata podati določena jamstva in biti mora moralno gotovo, da bosta oba zakonca dane obljube tudi držala. Ker so pogoji zelo važni, zato si jih natančneje oglejmo! Važni in nujni razlogi, ki jih zakonik terja, so n. pr. nevarnost, da bo sicer katoličan od vere odpadel, ali da se bo civilno poročil ali pa pred nekatoliškim duhovnikom; upanje, da se odpravi z zakonom pohujšanje, nevarnost priležništva in podobno. Iz razlogov razberemo, da Cerkev pač takrat dovoli mešani zakon, kadar se s tem prepreči

večje zlo; ne daje torej takih spregledov rada, ampak le s trpečo ljubeznijo do otroka, četudi nepokornega, ki bi ga rada obvarovala še hujšega zla. Cerkev vedno ljubi in skrbi za duše! Če kljub spregledu ne bo sreče v zakonu, ne bo padla krivda na Cerkev, ki je branila, dokler je mogla.

Se važnejši in težavnejši je drugi pogoj, namreč pogoj jamstva. Nekatoliški zaročenec se mora zavezati, da bo odvrčal nevarnost, — pravi zakonik — ki bi v zakonu pretila veri njegovega katoliškega

Egartner

Sostro pri Ljubljani

Zadnja večerja

sodruža. Obljubiti mora, da nikdar ne bo branil sodružu izpolnjevati verskih dolžnosti in da bo skrbel po svojih močeh, da ga tudi njegovi domači ne bodo pri tem ovirali. Oba zakonca se morata zavezati, da bosta dala vse otroke samo katoliško krstiti in da jih bosta katoliško vzgojila.

Opisana poročna morata zaročenca navadno podati pred župnikom pismeno. — 3. Tretji pogoj pa zahteva, da morajo biti take okoliščine, ki moreta iz njih župnik in škof upravičeno sklepati, da bosta zaročenca obljube tudi držala. Na tako gotovost je mogoče sklepati, ako nekatoliški

Lippi

Marijina solza ob mrtvem Gospodu

München, Pinakoteka

del ni nasilen ali če bosta zakonca stanovala v katoliškem kraju.

Če so vsi trije opisani pogoji izpolnjeni, podeli Cerkev po današnji praksi spregled od zadržka mešane veroizpovedi oziroma različne vere. Če pa kateri izmed pogojev ni izpolnjen, zlasti če zaročenca nočeta obljubiti resno, kar Cerkev zahteva, potem Cerkev spregleda ne da in poroka se nikakor ne more vršiti. Odveč bi bilo poudarjati, da se katoličan ne more veljavno poročiti pred civilnim oblastvom ali pred nekatoliškim duhovnikom.

Cerkvi očitajo, da je trda in neusmiljena, ko zahteva od nekatoličana tako težke pogoje; toda, bodimo odkritosrčni in pomislimo, ali Cerkev sme in more drugače ravnati? Ali naj dopusti, da se njen vernik pogubi, da bodo njegovi otroci nekatoliško krščeni in vzgajeni? Ali ne bi bila taka Cerkev slaba mati, ki bi težko grešila proti svojim dolžnostim? Ali ni Cerkev popustljiva do skrajnosti? Strogo prepoveduje mešane zakone, kakor smo videli, in vendar popušča, kolikor ji le dovoljuje ljubezen do vernikov!

Kakor navadni katoliški zakon, tako se mora tudi mešani skleniti pred župnikom in dvema pričama. Strogo je prepovedano iti pred katoliško poroko ali po katoliški poroki poročiti se oziroma po blagoslov pred nekatoliškega duhovnika. Prepoved je nam katoličanom sama ob sebi razumljiva.

Da spoznamo, za kako resne smatra Cerkev opisane določbe, naj omenim še kazni, ki jih cerkveni zakonik določa za kršilce omenjenih predpisov. Najtežja cerkvena kazen, izobčenje iz Cerkve, zadene njega, ki bi se poročil pred nekatoliškim verskim služabnikom bodisi pred katol. poroko ali po njej; isti kazni zapade, kdor bi sklenil zakon pod pogojem, da naj se vsi otroci ali pa le nekateri vzgajajo izven katoliške Cerkve. Izobčen je, kdor bi se drznil dati otroka krstiti nekatoliškemu verskemu služabniku. Izobčeni so končno tudi starši ali njih namestniki, ki

Fr. Ribalta

München. Pinakoteka

Marija in Janez se vračata od groba

bi otroke vedoma izročili nekatoliškemu pouku in vzgoji (kan. 2319, § 1). Od naštetih kazni more odvezati le škof.

Nič se po vsem tem ne moremo čuditi, če Cerkev resno naroča škofom in dušnim pastirjem, naj odvrčajo, kolikor morejo, svoje vernike od mešanih zakonov. Cerkveni zakonik ne pravi le, naj opominjajo in svare, temveč uporablja vse močnejši izraz: naj kar preplašijo, pravi, s strahom naj navdajo svoje vernike, kolikor le morejo. Če pa mešanih zakonov na noben način preprečiti ne morejo, naj na vso moč skrbе, da se ne bodo sklepali v nasprotju z božjimi in cerkvenimi določbami (kan. 1064).

Dr. Odar Alojzij.

Ločitev. K Windthorstu, znanemu državniku, je prišla neka žena in zahtevala, da se loči od moža, češ, da ne more več vztrajati pri njem, ker prihaja redno vsak večer pijan domov in razgraja. — Windthorst vpraša: »Kaj pa napravite potem?« — »Umevno, da ne morem molčati,« odgovori žena. — Nato Windthorst: »Zdi se mi, da vaše pohištvo ni

popolno; nečesa vam manjka.« »Ne vem, kaj menite!« — »Napravite si klečalnik, in kadar bo zopet prirobantil vaš mož okajen domov, se rajši pogovarjajte z Bogom, kot z njim.« — Žena se je tega pomočka poslužila. Obnesel se je prav dobro.

NA MARIJINIH POTIH

Pri Mariji

V aprilu.

Iskal sem za ta mesec po koledarjih Marijinega imena, pa mi je oko obstalo pri 9. aprilu. Tam je zapisano: Marija Kleofova. V svetem pismu beremo njeno ime. Sv. Janez Evg. piše tako-le: »Stale so pa poleg križa Jezusovega njegova Mati in sestra njegove Matere Marija Kleofova in Marija Magdalena.« Ime sestra pove tu toliko kakor bližnja sorodnica, morda sestrična ali svakinja. Po mnenju nekaterih razlagavcev sv. pisma naj bi bila Marija Kleofova mati dveh apostolov, sv. Jakoba mlajšega in Juda Tadeja.

Za nas je glavno to, da jo najdemo med Marijinimi sorodniki in v Marijini družbi pod križem.

To je prva Marijina družba! Sv. Janez, Marija Magdalena, Marija Saloma,

Marija Kleofova in še nekaj drugih žena iz Galileje.

*

Ne bomo presojali teh žena, ali so bile vredne stati z Marijo vred pod križem, ali so bile vredne, da so bile nekatere celo bližnje sorodnice Marijine, samo to recimo, da je bila ob tisti bridki uri na Kalvariji, ki je bila ura najhujše preskušnje, Marijina družba prav vsem potrebna.

Potrebna! To je tista beseda, ob katero smo zadeli.

One dni se je oglasila pri župniku v Dolgi vasi kot nekaka zastopnica vseh tistih, kateri se nikakor niso mogli sprijazniti z Marijino družbo, Razpotnikova mati.

»Tudi naša sili v družbo,« je pripovedovala dušnemu pastirju, »pa je ne morem pustiti. Dokler bom imela kaj besede, bom branila.«

»Pa kaj? Ali nočete svoji hčeri dobro?»

»O, samo dobro ji želim. Sama sveta nebesa ji privoščim. In Bog naj bo z njo, še bolj kakor je bil z menoj!«

»Samo Marijine družbe ji ne privoščite. Čudno!«

»Tudi jaz sem bila dekle, kakor je zdaj naša. In sem brez družbe ostala dobra, poštena, morebiti še bolj kakor so dekleta današnjih dni. Kdo mi je mogel kaj očitatil!«

»Nič ne rečem zoper to. To pa vem, da so današnji časi za mladino bolj nevarni, kot so bili časi pred petdesetimi ali šestdesetimi leti.«

»Verjamem. Zdi se mi pa, da se tudi danes lahko zveliča, kdor se hoče. Kdor se pa noče, ga pa Marijine družbe ne morejo spraviti v nebesa.«

»Vem, da se vaša — no, kako ji je že ime — Ivanka, da se hoče Ivanka zveličati. In Marijina družba ji hoče pomagati. Ali naj bo mati tista, ki bo to delo ovirala?«

Za hip je bila premagana. Materinska ljubezen se ji je oglasila in ji govorila, da mora dobra mati le vse storiti za večno —

Magdalena vidi Jezusa

in seveda tudi za časno — srečo svojega otroka.

»Saj nimam nič zoper družbo,« je začela, »vem, da je Marijina družba nekaj dobrega in kar žal mi je, da je v naših letih nismo poznali. Ampak, to pa rečem, da za take otroke kakor je naša, ali Podlipušкова ali Krajčeva, za take Marijina družba ni.«

»Jaz sem pa teh misli, da je ravno za take.«

»To je vse preneumno, jezično, poskočno. Taki ljudje niso za tako lepo družbo kakor je Marijina. Za tako družbo so pametna, modra, resna dekleta, ne pa taka frfavost in vihravost, ki bi najrajši klatila zvezde z neba, če bi jih mogla.«

»Pa se bojim, da tudi takih ne bi dobil v družbo.«

»Oh! Pet na vsak prst!«

»Ne vem, če bi šlo tako lahko. Kdor se v dnevih svoje mladosti ni vživel v ljubezen do Marije, ta tudi v poznejših letih ne bo čutil potrebe po Mariji in po njeni družbi.«

»Saj imate skoraj prav.«

»Ne samo skoraj, ampak čisto prav imam.«

»Ampak veste, gospod župnik, meni je le za Marijino čast. Zdi se mi pa, da je za taka lahkomišljena dekleta Marijino ime prelepo. Take avše in izgube Marijine družbe niso vredne.«

»Niso vredne. Vidite, zdaj ste prišli s pravo besedo na dan. Res je niso vredne.«

»No, kajne, da ne. Jaz vedno to pravim. In druge matere tudi! In vi ste prav teh misli.«

Z vidnim veseljem so ji vrele te besede na dan. Zdelo se ji je, da je svojega dušnega pastirja premagala in prepričala, da ne dela prav.

»Res je niso vredne Marijine družbe, ampak potrebne so je. In to je tisto, kar hočem povedati. Vredne, vredne, vredne... Vedno slišim ponavljati to besedo, čeprav imamo že nekaj let Marijino družbo v župniji. Povejte mi, ali smo vredni, da pri sv. krstu postanemo otroci božji? Ali smo vredni, da nas zakrament sv. birme naredi za Kristusove vojake? Ali smo vredni, da nam Bog le enkrat odpusti grehe? Ali smo vredni, da prejemamo Jezusa v Najsv. Zakramentu pri sv. obhajilu? Saj nam sv. Cerkev sama ukazuje prav pred vsakim sv. obhajilom ponavljati besede rimskega stotnika, s katerimi priznavamo svojo nevrednost. Ali ne?«

Mož božji se je razvnel. Razpotnikova mati pa je molčala in poslušala.

»In še to bom povedal,« se je razvnel dalje, »kako je sam naš Gospod učil svoje učence. Ko storite vse, kar vam je bilo zapovedano, recite: Nekoristni hlapci smo; storili smo, kar smo bili dolžni storiti. Poglejte. Celo apostolom je tako govoril.«

Prestal je za hip. Pa le za hip. Razpotnica mu ni mogla seči v besedo, čeprav bi mu bila rada.

Torej da sklenem: Marijine družbe res noben človek ni vreden, potrebna je pa vsakemu. In ker je potrebna, zato se mi čudno zdi, da mi nekateri ljudje, in celo matere so med njimi, še vedno nasprotujejo pri mojem delu, mesto da bi me podpirali.«

»Samo za Marijo nam je bilo. Ali ne verjamete?«

»Naj bo! Verjamem. Nočem, da bi kdo govoril, da sem trmast. Hočem pa in želim, da me vsi dobro hoteči in vsi dobro misleči pri mojem delu podpirajo. Toliko se danes govori in piše o katoliški akciji: vsi katoličani naj svoje dušne pastirje pri njih težkem delu podpirajo. Poglejte, kakšno hvaležno polje imate vprav tu, v skrbi za razvoj in razcvit Marijinih družb in za blagor svojih otrok. Delo dušnih pastirjev podpirati ne pa podirati, to je vseh katoličanov sveta naloga. Poglejte: samo za eno črko je druga beseda drugačna, a kakšen je razloček!«

Doré

Na poti v Emaus

Srebrnič Jože

Marija se prikaže pastirici

(Znamenje ali označilo sv. Gore pri Gorici)

»Vidim, da bom vam težko prišla do konca.«

»Še to bom rekel: Vsaka mati, ki ljubi svoje otroke in ki je svoja leta lepo pre-

živela, bi morala biti naravnost srečna in vesela, če vidi, da bodo njeni otroci pod Marijinim varstvom lahko še boljši, in da jim k temu varstvu hoče pomagati vprav Marijina družba.«

»Kaj bo pa potem z nami, ki družbe nismo poznale?«

Skoro se je čutilo, da je te besede narekovala neka sveta nevoščljivost.

»Sedanji rod ima take dobrote, mi jih pa nismo imeli.«

»Pomoč je lahka,« je poprijel za besedo dušni pastir, »ustanovimo družbo še za žene in matere. Vi pa se zavežite, da boste v tem delu moja pomočnica. Nabirajte mi med ženami take, ki bi marale v družbo vstopiti.«

»Ne vem, kako bo šlo. Saj veste, čemu sem danes prišla k vam. In da bi sedaj delala drugače?«

»Savel tudi ni šel zato v Damask, da bi postal tam apostol. In vendar — saj veste, kako je bilo potem z njim: Postal je največji gorečnik za slavo božjo.«

»Bom še videla, no.«

»Le dobro premislite.«

Poslovila se je premagana, omehčana. Dolgovaški gospod oče je bil kar zadovoljen s svojim delom. Žena je prišla do njega s svojimi razlogi in s pametjo, Bog je dal razgovoru svoj blagoslov.

Kjer pa mesto pameti govori trma, tam je pa mera blagoslova bolj pičla, tam je težko dopovedati, česa smo vredni in česa smo potrebni.

Potrebni, da potrebni... Še bolj kakor Marija Kleofova ali celo kakor Marija Magdalena.

Janez Langerholz.

Luč z gora

Iz življenja mladega fanta. (Weiser-Jagodic.) — Nadaljevanje.

Bernerju nisem poročal dotlej, da se je sam javil. To se je zgodilo nekaj dni pozneje. V odmoru me je vprašal: »Kako je z Mollom?«

»Izvrstno!« mu odgovorim smehljaje.

Iznenaden me pogleda. »Kako to? Kaj si naredil?«

»Nič nisem naredil! Toda fant ne potrebuje nobenega odkrivanja več. Ve že vse!«

Berner je bulil v tla. »Nemogoče! Tak hri-navec! Tega bi si ne bil mislil!«

»Kaj da si nisi mislil?« ga vprašam suho in posmehljivo.

«No ravno to!» Začuden strese glavo. «Neverjetno! — Tak vendar pripoveduj! Kaj je že vse doživel?»

«Ni posebno veliko pripovedovati. Doživel ni prav nič. Toda neki duhovnik mu je stvar razložil. In Hinko smatra sedaj te zadeve za tako vzvišene in svete, da si jih ne bo pustil nikdar dotakniti.»

«Strela! Tak tako je z zadevo? Torej: Nedorložen, pa ve vse, — čisti norec, kaj?»

Prikimal sem.

Kletev mu je ušla iz ust. «Kaj narediva sedaj?»

«Najbolj pametno bo, če ga pustiš pri miru!» mu svetujem.

«Strahopetec! Sedaj se! — Že vem, kaj bova naredila: Imam krasno knjigo — s slikami, razumeš? To mu boš dal brati. Seveda ne boš smel izdati, da je od mene!»

«Ne morem sodelovati,» ga zavrnem odločno. «Misliš, naj si jaz opečem prste?»

Nato malo pomisli in reče: «Dobro, pa naredim sam! Posljam mu jo enostavno po pošti. Tako ne bo vedel nihče, odkod je. — Toda krivulje ne izpustim na noben način! Boš že videl, da ga bom zavzel!»

Zmajal sem z ramami. Najrajši bi mu bil dal klofuto. Toda kar tako lahkomišelnost se mu nisem smel zameriti. Imeti tega človeka za sovražnika, ne bi bil svetoval nikomur.

Že naslednji dan je Hinko knjigo dobil. Sedela sva vprav pri učenju. — Naslov je bil napisan s strojem: Gospodu Hinkotu Mollu, pri dr. Egerju, Dunaj IX., Wallgasse 126.

Hinko odtrga ovoj in bere naslov. Začuden išče po ovitku ime odpošiljavca. Nič ne najde. Odpre knjigo in lista po njej. Videl sem, kako je žareče zardel, ko je zagledal slike.

Hipoma skoči pokonci. «Poglej, Mirko! Kdo mi je to poslal? Kaj naj to pomeni...?»

Prizadeval sem si na vso moč, da se ne bi zmedel. «Kaj pa vendar je?» vprašam in vzamem knjigo in jo prelistam. Slike so mi bile že davno znane. Ravnal pa sem zelo začuden in ogorčen.

«Kdo mi je to poslal?» vpraša Hinko ponovno. Njegov glas je zvenel grozeče.

«Bog zna, Hinko. — Toda, čakaj! — Morda od DVMB-a kdo, ki te hoče dražiti.»

Posvetilo se mu je. «Res!» je rekel. «Tem bi kaj takega mogel pripisati. No, ta bo moral dolgo čakati, da jo zopet dobi!»

Vzel je knjigo, ki je ni več odprl, šel k peči in jo vrget v ogenj. Potem se je visoko vzravnal ter ves žareč rekel: «Poglej, Mirko! Če te kdo vpraša, mu lahko to poveš!»

«Zakaj tako brž, Hinko?» ga vprašam. «Saj vendar ni treba take knjige kar tako hitro sežgati!»

«Veš, doma v Fulpmesu sem pri salezijancih videl gledališko igro o slabih knjigah v mladih letih. Ti, kaj takega bi morali mi na gimnaziji uprizoriti! Če bi bil ti to igro videl, bi tudi tako naredil. Takrat sem bil naredil sklep, da bom vsako tako knjigo, ki mi pride v roke, takoj sežgal. Le pomisli, če bi na primer Oton to knjigo iztaknil! — Taka podlost!»

Moral sem mu dati prav. — Potem sem mislil na Bernerja in samo želel, da bi bil navzoč. Tak poraz bi mu bil privoščil.

Ko me je Berner vprašal, če je Hinko njegovo knjigo prejel in bral, sem se enostavno zlagal, da nisem nič opazil, da jo je morda prejel, ko nisem bil doma. Kaj je ž njo naredil, da ne vem.

«Vsekako jo je bral!» je menil Berner.

«Ne verjamem,» sem rekel. «Kolikor ga poznam, jo je skoro gotovo vrget v peč.»

*

November se je poslavljal.

Naslednji trije tedni so za Hinkota mirno potekali. Berner ga ni nadlegoval. Toda od svojih načrtov ni popustil. «Potlej se bo zopet začelo!» mi je rekel malo pred božičnimi počitnicami.

Mašni strežniki s cerkvenikom pri župni cerkvi v Krškem

V šoli se niso dosti več brigali za Hinko-tovo zadržanje. Tuintam ga je kdo kaj pso-val, sicer pa je lahko delal po svoji dobri volji. Z večino — razen z DVMB-om — je bil precej tovariški. Eden od rdečih je postal celo nje-gov prijatelj. Posledica je bila, da je Hinko s svojim pametnim in poštenim govorjenjem vzbudil polagoma v njem zanimanje za vero in verske zadeve.

S »črnimi« je ostal Hinko zvesto zvezan. Veljal je za njih voditelja, in je tudi bil. Sku-pina je postala po njem v razredu moč, ki je z njo moral računati celo klub. Liberalnemu profesorju zgodovine so oni štirje krepko ugo-varjali, kadar je zopet hotel smešiti katoliške reči. Prej se pri takih izpadih ni nihče ganil. To je postalo sedaj drugače. »Črni« so se takoj postavili v bran in zavrnil zasmeh. Enkrat je Hinko celo zagrozil, da bo to na-znanil ravnatelju. Profesor je bil ves divji, toda končno se je moral vseeno vdati in za-smehljivo opazko preklicati. To ga je izučilo, da se je poslej ogibal takih zasmehovanj.

IV.

Osemnajstega decembra je prišlo od stri-ca pismo, ki je v njem povabil mojega brata in mene, naj prideva s Hinkotom na božične počitnice v Fulpmes.

Ko je Oton za to izvedel, je uprizoril pra-vo: indijanski ples. Tudi jaz sem bil v enakem razpoloženju. Koga naj tudi ne zagrabi ve-selje, da bo šel prvič v planine!

Z združenimi močmi sva napadla starše, da bi nama dali dovoljenje. Tudi Hinko je

vneto pomagal. Slednjič se je oče vdal. Dva-indvajsetega zjutraj naj bi se odpeljali z Du-naja. — Mama pa je posegla vmes in predla-gala: »Tedad obhajamo sveti večer enindvaj-setega! Če bi ga morala obhajati oče in jaz sama, bi bilo preveč pusto! Morata biti tudi vidva poleg!«

Navdušeno smo pritrdili. Tako smo mogli obhajati božič dvakrat!

Naslednji trije dnevi so ob zavijanju in vnetem pripravljanju kar brž minili. Hinko je bil zelo razburjen. Pričakovanje, da bi videl zopet rodne kraje in gore, mu je ležalo v vseh udih.

Enindvajsetega smo torej praznovali sveti večer. Napeto pričakovanje potovanja je večalo že itak radostno božično razpolo-ženje. Za božični dar sva dobila obleko in knjige. Žal, da je manjkalo smuči, ki sva si jih Oton in jaz tako želela. Toda opazil sem na starših, da tega niso prezrli. Vsekako so imeli za naju pripravljeno neko iznenadenje.

Hinko je prejel od mojih staršev velik album z mnogimi Defnerjevimi razglednicami in nekaj planinskih slik. Bil je presrečen. Moj oče je res pravo zadel!

Proti polnoči nam je naposled radostno solnce svetega večera utonilo v blaženonemir-nem snu, iz katerega naj bi naslednje jutro še lepše in sijajnejše vstalo...

Dvaindvajsetega ob sedmih zjutraj se je peljal očka z nami v avtu na kolodvor. Mi trije smo bili vsi v najbolj razigranem razpolo-ženju. Oton, napol nor od veselja, je bil žogo s svojim nahrbtnikom. Moral se je izdivjati v svoji radosti, ki je pre-kipevala v njegovem srcu. Avto! Brzec! Go-re! Stubajska dolina! Sankanje! Smučanje! Bilo je zanj skoro pre-več naenkrat!

Pol ure pozneje smo stali ob oknu vla-ka Dunaj—Lindau in se rokovali z očetom. Pro-metni uradnik je prišel na tir, da bi dal zna-menje.

»Zdaj dviga zaje-malko!« je zaklical Oton na glas.

Ljudje v oddelku so se smejali, zunaj se je smejal očka in žugal svojemu Benjaminu s prstom. Med tem se je začel vlak pomikati.

Po »žegnu« na veliko soboto
(Reteče ob Sori)

Zadnji stisk rok, nato dolgo veselo mahanje, — in bili smo zunaj kolodvora. Ozko in rezko nas je objel mraz zimskega jutra.

Hinko je zaprl okno. Potem smo sedli in uživali radost dolgega potovanja, ki je torej postalo resnica.

Hall...

Brez postanka je hitel vlak skozi postajo. Iz megle zimske noči so se nam svitale luči Inomosta nasproti. Kakor bleščeče se zvezde so visele za ledenimi šipami oken.

Mi trije smo bili sami v našem oddelku. Oton je ležal na klopi in spal. Vtisi dolge vožnje so ga utrudili. In vrhu tega celo zadnjo noč od pričakovanja skoro ni zatisnil oči. — V Saalfeldenu, ko se je stemnilo, mu je Hinko svetoval, naj leže. Ogorčeno je zavrnil nasvet. Da ga je sram, ko bi v vlaku spal, »kakor kak dojenček«. Hinko pa mi je enostavno namignil, pograbil dečka in ga po dolgem položil na klop. Jaz sem mu potisnil nahrbtnik pod glavo, nato sva ga pokrila s plašči in odvila luč. Oton se je smejoč branil; toda končno se je vdal, mirno obležal. — In glej: po petih minutah je zares trdno in globoko zaspal.

Sedaj sva ga morala zbuditi. Brž pogleda izpod plaščev, si pomenca oči in vpraša zehajoč: »Kaj pa je?«

»Inomost!« mu zakličem.

Z enim sunkom ga je vrglo navzgor, da je skoro s klopi padel. Najprej pogleda skozi okno. Ni bilo ponoči videti drugega ko luči v daljavi. — Hipoma se okrene k Hinkotu: »Kaj pa je to tam gori?« Pokaže mu ven v temo. Ravno pred nami je lesketala na črnem nebu velika bleščava.

»Gorska postaja na Patscherkofelu,« je odvrnil Hinko. »Desno zadaj ležita Serles in Fulpmes. Podnevi se vidi Serles od tu prekrasno!«

Oblečemo plašče, si pripnemo nahrbtnike in zapustimo oddelek. Zunaj na hodniku je stalo več ljudi, pripravljenih za izstop. Vlak je vprav naredil vijugo in peljal nato preko mostu.

»Ina!« pravi Hinko Otonu in pokaže navzdol na lesketajočo se vodo.

Sedaj smo bili sredi med lučmi v mestu. Levo in desno od železniškega nasipa ceste in vrste hiš. Rdeče, bele, zelene signalne luči so švigale mimo oken. Vedno bolj počasi so udarjala kolesa. Močno so ropotala preko mnogih kretnic.

Slednjič, točno ob šestih zvečer, je naš vlak po enajsturni vožnji počasi zavozil na glavni kolodvor v Inomostu.

Oton je nestrpno cepetal po hodniku. Zdelo se mu je, da ljudje pred njim vse prepočasi zapuščajo voz. Prerival se je in gnetel z vso

silo. Slednjič pride na vrsto, skoči z enim močnim skokom navzdol, se obrne in nama zakliče: »Inomost, glavni kolodvor, prosim vsi izstopiti!«

Hinko ga smejoč se prime za vrat in ga rine pred seboj skozi vrvež potnikov. Oziramo se na vse strani, kje bi ugledali Hinkotovega očeta...

Tu stopi nenadoma k nam, širokopleč in velik, kakor otok v drvečem veletoku. Rahlo ivje je obkrožalo njegovo črno brado.

»Bog daj vsem skupaj! Ste se dobro vozili?« Ponudi roko meni in Otonu. Potem objame Hinkota in mu za eno sekundo pogleda v oči. Očetovski smehlaj zaigra na njegovem obrazu. — Obrne se, da bi šli: »Alo fantje! Kaj gorkega v želodček, to je zdaj prva reč! Potem se bomo peljali pa na Fulpmes. Vsi že čakajo na vas!«

Ko smo v postajni gostilnici jedli, smo mu pripovedovali o potovanju. Poizvedoval je po najinih starših in se vmes prisrčno smejal s temnim basom, če smo kaj veselega rekli.

Potem pa zopet ven v mrzli zimski večer. Stric je najel avto. V nekaj minutah smo bili na stubaitalskem kolodvoru. Ko je stric kupoval karte za nas, nam je Hinko pokazal goro Isel. Z nemim spoštovanjem smo opazovali nočne obrise obraščene gore, ki smo jo poznali od rane mladosti po junaški postavi Andreja Hoferja in njegovih hrabrih bojevnikov za svobodo Tirolske.

Ob pol osmih smo se zopet peljali. Kmalu so ležale luči Inomosta daleč spodaj. Od zahodnega kolodvora so se svetlikali rdeči signali. — Strmo se vzpenjajoč je plezal električni voz navzgor, zmerom više in više. — Potem smo šli skozi temne, zasnežene gozdove, preko samotnih gorskih selišč, mimo kmetij in malih vasi: Mutters, Natters, Kreit, Telfes.

Hinko nama je z veselo vnemo popisoval tek železnice, gore tam in preko, doline in ceste. Vsak kotič ob železniškem tiru mu je bil ljub, star znanec. Kadar smo pa videli le gluho noč, je vedel popisovati krasne stvari. Iz teme tam zunaj mu je v tisoč lučih sijala nasproti domovina.

Ko smo zapustili Telfes, je nenadoma postal molčeč. Šel je ven na pločnik voza in gledal z velikimi, blaženimi očmi dol na luči Fulpmesa, ki so pred nami rastle iz megle. — Sledil sem mu in se vstopil molče poleg njega. Bilo mi je, kakor da mi seda od nekega neke globoka, sveta moč v dušo. Nevidno čeprav zavestno me je objemala moč gora...

Notri v vozu pa se je razlegel prijetni smeh stričev, ki je Otonu z razigrano živahnostjo popisoval otroške dogodljaje.

(Se nadaljuje prihodnjič.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Vesoljnemu svetu je govoril sveti oče Pij XI. ob svojem 10letnem jubileju. Poslužil se je že drugič vatikanske radio-oddajne postaje. »Božja previdnost je dopustila: — je naglašal poglavar svete katoliške Cerkve —, »da se prvo desetletje vladanja zaključuje vprav v času splošne stiske, ki zadeva narode, in skrbnega hrepenenja po miru. Vemo,« — nadaljuje sveti oče — »da želi celokupna katoliška družina vsega sveta v tem trenutku po valovih slišati glas skupnega očeta in sprejeti od namestnika Kristusa besedo razsvetljenja in potrditve. Sveta Devica, ki smo nje milostipolno prikazanje v Lurdu včeraj praznovali, nas je razsvetlila, da Vaši pobožni želji ustrezemo in da vse povabimo k molitvi. Obrnimo se v goreči prošnji do nebeškega Očeta, Stvarnika, Gospoda in Voditelja sveta in narodov; obrnimo se k Njemu v duhu pokore za naše grehe, ki jih objokujemo, ter priporočimo Njegovemu neskončnemu usmiljenju svoje stiske in žalosti; prosimo Ga onega miru, ki ga človeško prizadevanje ne more doseči...«

Nato povabi sv. oče še enkrat, naj se vsi z besedami, ki jih polaga na srce cerkveni obrednik, združijo v skupno molitev, ki jo je sam glasno opravil v latinskem jeziku.

Plemenito povračilo. Vrhovni predstojnik jezuitskega reda v Rimu o. Vladimir Ledochowski, je pisal tolažilno pismo nočnim in prežanim patrom španske jezuitske province. Ob sklepu okrožnice jih bodri s tem-le pozivom: ... »Pojdimo z vedrostjo in dvignjeno glavo v prežnanstvo v ljubezni Kristusovi... Sledimo vzvišenemu zgledu, ki so ga nam dali naši predniki v podobnih primerih. Molite za prežnanjalce, molite za svojo iskreno ljubljeno domovino...!«

Velikanoč — stalni praznik? V Ženevo, kjer so zborovali zastopniki za trgovino in promet, je bila povabljen tudi sveta Stolica. Načeto je bilo namreč vprašanje, če bi se moglo doseči, da bi se Velikanoč praznovala vedno na isti dan, isto nedeljo. Sv. Stolica se ni odzvala povabilu. Sporočila je pa, da je prememba koledarja, osobito ustalitev praznika vstajenja Gospodovega, v prvi vrsti zadeva svete Cerkve in spada torej pred vesoljni cerkveni zbor, ki bi se moral kmalu sklicati.

Spravljen z Bogom je umrl poljski poslanec, član social-demokratske stranke, dr. Žiga Macek. Zaprošil je duhovnika in prejel svete

zakramente. Pred pričami je obžaloval vse, kar je započel v svojem življenju zoper Boga in zoper katol. Cerkev.

Slovesna nova maša. V rimskem zavodu »Propaganda« je prejel novomašniško posvečenje norveški duhovnik Alf Høgh. Sedaj se je vrnil v Oslo, kjer je opravil prvikrat sveto mašo v cerkvi sv. Olafa. Prav tu je l. 1923 prestopil iz protestantske v katoliško Cerkev. Veselje cerkvene občine je umevno, saj ima protestantska Norveška šele 4 domače katoliške duhovnike; drugi so tujci.

Za katoliško vseučilišče presv. Srca Jezusovega v Milanu so lani zbrali 3 milijone 38.462 lir. Samo milanska škofija je darovala 358.000 lir.

Niso prodrli. V bavarskem deželnem zboru so komunistični poslanci predlagali, naj bi se črtale postavke za modroslovno-bogoslovne visoke šole. Predlog je bil gladko odklonjen.

Kot katoličan je umrl veliki mojster indijske framasonske lože v Trihinopoliju (Indija) Rowbotham. Prijateljstvo z jezuitskim patrom Leigh-om mu je pripravilo pot v katoliško Cerkev. Njegova spreobrnitev je povzročila mnogo pisanja po indskih časopisih.

Cerkvene zvonove prodajajo boljševiki. V Rotterdam je došla večja pošiljatev bronastih zvonov, ki so poslani iz Rusije v Francijo, kjer jih bodo prelili. Zvonovi so iz let 1796, 1824, 1849, 1913 itd. Imajo svetopisemske in druge značilne napise. Čuje se, da so tudi v Nemčijo prišle podobne pošiljatev. Neki župnik je bil naročil zvonilo v zvonarni na Nemškem. Ko je izvedel, da uporablja blago iz zvonov, ki so jih boljševiki uropali, je naročilo preklical. Tako naj bi pokazali svojo nevoljo povsod, kjer bi se izvedelo, da je bron ruskega izvora — uropano blago.

Misijska družba frančiškank (misijskark Marijinih) FMM, je dobila novo generalno predstojnico M. Margareto Presv. Srca, rodod Francozinjo. Volitve so se vršile dne 11. februarja t. l. v Rimu. Nova m. generalka je bila dolgoletna tajnica in generalna asistentinja pokojne vrhovne prednice M. Marije Sv. Mihaela, katera je ustanovila tudi prvo družbeno hišo v Sloveniji (Ljubljana, Gorupova ulica 17), ki je obenem tudi prva v celi Jugoslaviji. Družba »belih misijonark« šteje danes na vseh kontinentih 253 hiš s skoro 7000 redovnicami. Ogromno je število šol, bolnišnic, zavetišč in drugih ustanov raznih

vrst, ki jih FMM v misijonskih krajih vzdržuje. Posebno se trudijo, da bi dvignile in izboljšale težki položaj ženstva.

Pogum velja. V ogrski poslanski zbornici je vložil grof Franc Hunyady pismeno interpelacijo na ministra za vnanje zadeve zaradi preganjanja Cerkve na Španskem. Poudaril je, da se ne mara vmešavati v notranje vladanje prijateljske države; treba je pa priznati, da pomeni preganjanje in zametovanje versko-nravnih naprav ene dežele tudi mednarodno nevarnost, kajti prevratne sile delujejo v smislu internacionale. Zato pa Ogrska ne more hladnokrvno gledati, če smejo te moči brez ugovora ogražati duševno in pravno ravnovesje evropskih narodov.

Pismeni ugovor grofa Hunyadya je podpisalo 160 poslancev, več ko polovica vseh zborničnih članov; med njimi so tudi zastopniki liberalne stranke, kateri so za svobodo in red.

Iz pastirskega pisma ogrskih škofov: »Vsak človek ima pravico do imetja in do tega, da more živeti. Kdor samopašno svojega bližnjega od tega izključuje, prelamlja božjo zapoved. Ko vidimo, da milijoni brezuspešno dvigajo roke, da bi dobili dela in kruha, je treba bogatine opozoriti na njih dolžnost; in če je človeško čuvstvo v njih zamrlo, potem je naloga javne oblasti, poskrbeti za take postave, ki bodo omogočile deloljubnim zaposlenje, stradajočim kruha.«

Kar smo že večkrat slišali, se potrjuje. Na Češkoslovaškem — tako poročajo časopisi — je že okrog 12.000 članov framasonske lože. Da framasoni niso v nižjih vrstah državljanov, je znano. Nič dobrega se ne obeta v verskem oziru češkoslovaški državi, če je tako prepletena z mrežo framasonstva. Kdor je član kake framasonske lože, je izobčen iz katoliške Cerkve, zakaj končni cilj framasonstva je — zrušiti oltarje in prestole. V romunski zbornici je bil sprejet predlog, naj se framasonstvo, ki je državi nevarno, prepove.

»Najnujnejše vseh socialnih del« je delo za treznost. To sodbo je izrekel že papež Pij X. V zavesti te nujnosti so bili voditelji treznostnega in zdržnostnega gibanja določili II. nedeljo v postu kot treznostno nedeljo za Slovenijo in sklicali velik treznostni kongres v Ljubljano; hkrati so pa prosili, da so vsi duhovniki na prižnicah polagali vernikom na srce tople besede za zmernost, treznost ali celo zdržnost od opojnih pijač. Kateri so glavni nagibi za to protialkoholno gibanje? Prvič se je med našim narodom razpasla pogubna pivska strast tako, da je demon alkohol letno povzročil okrog 70 pobojev, nesrečnih smrtnih slučajev samo v

Sloveniji; drugič je znano, da so nekateri tujci, ki sicer hvalijo razne vrline in prednosti slovenskega ljudstva, vendarle ožigosali naš narod kot narod pijancev. Grozna je ta obsodba in usodna, a ima delno upravičenost v dejstvih, ki se ne dajo izbrisati. Izbrisati pa moramo ta nečastni pečat iz telesa našega naroda, naj velja, kar hoče. Zato pa je potrebno odločno in vsesplošno protialkoholno gibanje. Z združenimi močmi, z resno voljo in vztrajnostjo, s samopremagovanjem, s sprejemanjem pouka in navodil pojdimo vsi na delo za streznenje našega naroda. Predvsem pa na plan — mladina! Pokaži, da si »moderna« tudi v tem oziru, da boš pomedla z vsemi starimi, nespametnimi in škodljivimi pivskimi razvadami. Treznost naj živi!

Zelo umestno navodilo je izdalo presvetno ministrstvo v Beogradu. Z žalostjo opaža, kako se vedno bolj množe zločini in vsakovrstne pregrehe. Zato naroča vsem učiteljem in veroučiteljem, ki vzgajajo mladino »da ob vsaki priliki delajo z živo besedo in osebnim zgledom na versko in pravno vzgoji svojega kraja in da preprečujejo vse navade, ki kvarno vplivajo na versko in pravno življenje«. — Nedvomno bo jako dobro učinkovalo na versko in čednostno vzgojo otrok, ako se bodo učitelji pobožno udeleževali božje službe in prejemale sv. zakramente. Prav tako bo odraslim in mladini na izredno korist, če bodo šolski vzgojitelji pri pouku in v društvih vedno z besedo poudarjali in z zgledom dopolnjevali življenje po resnicah sv. vere.

Kronika. Za kanonika koleg. kapitlja v Novem mestu je imenovan Štefan Terškan, župnik v Šmihelu pri Novem mestu. — Matko Krevah, kaplan, Ponikve v lavant. škofiji, je prišel k Mali Nedelji pri Ljutomeru.

Najstarejši slovenski duhovnik, biseromašnik Janez Wester, je umrl dne 23. febr. v Škofji Loki, kjer je živel dolgo vrsto let kot upokojenec goriške škofije. Šel je kot 94letni starček za bratom Avguštinom, upok. profesorjem v Ljubljani, ki je bil par tednov prej pokopan. Pokojni biseromašnik, rodom z Bleda, je bil ljubezniv starček, vesten duhovnik, ki je služil v Cerknem in Otaležu na Goriškem dobrih 40 let. R. i. p.!

Brata Gašperja ni več... Priporočamo v spomin in molitev resnega, a blagega in postrežljivega misijonskega brata Gašperja Prelca, ki je 24. febr. v 77. letu starosti in 42. letu svojega redovnega poklica umrl. Zvesto in vestno je opravljal službo samostanskega vratarja skoraj do zadnjega. Obiskovalce male kapelice je dobro poznal in hitro pritisnil na električni zvonec, da je pomagal ustreči vsem, ki so iskali in iščejo duhovne tolažbe pri go-

rečih misijonarjih. Naj mu ljubi Bog poplača vse, kar je storil dobrega iz ljubezni do bližnjega.

Med sv. misijonom, ki so ga imeli v Rogatcu od 28. febr. do 6. marca t. l. je umrl ondotni dekan Fr. Šalamun. Sklenil je svoje 33letno pastirovanje v Rogatcu ob navzočnosti misijonarjev in dragih mu duhovskih tovarišev. S seboj je ponesel bogate zasluge in dobra dela, ki si jih je nabral v neprestanem trudu za večni in časni blagor svojih vernikov. R. i. p.!

Skrbstvo za potujoče ženstvo zlasti za dekleta, ali z drugo besedo — kolodvorski misijon — se ustanavlja tudi v Ljubljani. Ta nova koristna in potrebna naprava bo v pomoč potnicam, ki potrebujejo nasvetov in navodil v službenih in drugih zadevah. Na kolodvoru bo v ta namen ob prihodu vlakov čakala na peronu gospodična ali gospa z belo-rumenim belim znakom na rokavu. — V palači »Vzajemne zavarovalnice« nasproti kolodvora bo pa pisarna.

Dijaška Marijina kongregacija v Veržeu.

Zarišče in neprestana gonilna sila medbojnega vzpodbujanja na mladostnem poletu nam je Marijina kongregacija. Tukaj se krešejo lepe misli in sklepi; življenje po njih nam utrjuje značaje.

Čeprav je precejšnje število starih kongreganistov minule počitnice odšlo v življenje, se vendarle naša kongregacija od lanskega leta ni veliko zmanjšala. Na njih mesto so stopili novi priglasi. Na praznik Brezmadežne, 8. decembra, je 20 kongreganistov novincev v Marijanski kapeli slovesno dvignilo desnico v znak zvestobe Mariji. Enoglasno je zadonelo iz mladih prs: »Marija, Tvoji hočemo biti do smrti!«

Kot priprava za ta lepi dan smo imeli devetdnevno čast Brezmadežni. Jedrnat nauki prekrasnih govorov so nam nanovo podžgali ljubezen do nebeške Matere. Na skupni akademiji smo tekmovali, kako bi čim lepše proslavili Marijin dan.

Tako živi, dela in se razvija naša mlada četa sredi Murskega polja v Marijanski dijaški kongregaciji! J. M.

Trata v Poljanski dolini. Prav pred novim letom so imela dekleta tridnevne duhovne vaje. Vodil jih je naš rojak, škofijski voditelj Marijinih družb. Z malimi izjemami so se vse odzvale klicu božje milosti. Vsak dan sta bila po dva govora v društveni dvorani; po govorih so se ostale pobožnosti (sv. maša, popoldanske litanije i. dr.) izvršile v cerkvi, kjer smo prosile Boga, da bi nam dal obilo uspeha. Zdi se, da so bile naše prošnje uslišane; kajti toliko duhovnega veselja in notranje radosti menda še nikoli v življenju nismo užile, kot sedaj pri duhovnih vajah. Lahko rečemo: To so bili dnevi, ki jih je Gospod naredil.

Dekleta! Ostanimo zveste vsem svojim sklepom, ki smo jih naredile ob duhovnih vajah. Marija, naša mati, pa naj nas podpira in izprosi milost stanovitnosti v dobrem!

Marenberg je obmejni trg ob severnem robu lavantinske škofije. Marijina družba v tem trgu je glede na število članic skromna, kljub temu da so privzete vanjo tudi mladenske iz neke sosedne župnije. — Po božičnih praznikih smo imeli za dekleta tridnevne duhovne vaje. Udeležile so se jih večinoma le družbenke. Kljub debelemu snegu in neugodnemu vremenu so stanovitno prihajale, zavedajoč se, da le kdor vztraja v dobrem do konca, bo kronan. — Ustanovljeni so bili razni odseki v družbi. Članice misijonskega odseka pomagajo misijonarjem pri spreobračanju poganov — z molitvijo, evharistični odsek hoče razširiti češčenje presv. Rešnjega Telesa. Skrbi se tudi, da imajo članice na razpolago »Bogoljub«, »Glasnik« in »Kat. misijone«, v kolikor niso same naročene. Brez ozira na razne težave bomo nadaljevali z delom v zaupanju na božjo pomoč.

»Zanašam se na Marijo.« 80letnega duhovnika sreča otrok, živahna in zgovorna stvarica. »Koliko let že imate?« vpraša nenadoma starčka. — »Osem križev že nosim.« — »O, potem boste pa kmalu umrli. Ali se nič ne bojite umreti?« — »Zanašam se na Marijo, mater božjo« — je bil starčkov odgovor.

»Koliko si pa ti star?« — obrne pogovor duhovnik. — »Deset let.« — »O, potem imaš pa še dolgo in nevarno pot pred seboj. Ali se nič ne bojiš, kako bo s teboj v bodočnosti?« — Otrok nekaj časa molči, nato je pa kar privrelo iz njegovih ust zatrdilo: »O, saj jaz tudi zaupam na Marijo!« — Otroška prostost — velika modrost!

Razno

Dekleta, ki čutijo veselje za misijonski poklic, bi našla prijazen sprejem pri Sestrah brezmadežnega Spočetja D. M. v Přerovu na Moravskem. Predstojništvo omenjene misijonske kongregacije nam sporoča, da si posebno želi dobrih slovenskih deklet, ki bi se v kongregaciji izobrazile za misijonarke. Pogoji za sprejem niso težki. Zahteva se telesno in duševno zdravje, neomadeževana preteklost, trdna volja, posvetiti se iz ljubezni do Boga misijonskemu delu doma ali med poganskimi narodi, starost od 13 do 24 let. Želi se nekoliko dote, a vendar ubožstvo ni vzrok, da bi katera ne mogla biti sprejeta. Dekleta, ki bi želela vstopiti, se lahko obrnejo na uredništvo »Bogoljuba«, ki bo dalo natančnejše informacije, ali pa naravnost na naslov: Generalni správa kongregace sester Neposkrbného Početí Panny Marie, Přerov na Moravě Širava 7 (ČSR). Če bi se jih priglasilo več, bi jih kaka zanesljiva oseba prišla iskat in jih spremljala na potu. Ker ima gori imenovana kongregacija pred drugimi misijonskimi kongregacijami to prednost, da je čisto slovanska, jo dekletom, ki jih Bog kliče, najtopleje priporočamo.

Vojni spomini, kdaj bodo obledeli? Polpolnoma nikoli, in naj bi živel stoletje! Dan za dnem v nevarnosti, da postaneš invalid, sebi in svojim v nadlogo in žalost. Poleg telesne nevarnosti pa še polno prilike za versko mlačnost; da, še vera vsled slabe družbe ni bila varna. Podpisani sem razen manjših prask ostal neranjen, vendar mi je zdravje tako zrahljano, da bom čutil posledice do hladnega groba. — V zahvalo Kraljici miru, da nisem prišel med svojce bolj pokvarjen, zapišem ob začetku leta, Tebi dragi »Bogoljub«, ob tridesetletnici, sledeči nepozabni doživljaj v resen in svareč opomin vsem onim, ki se tako spozabijo, da se iz svetih reči norčujejo. — Bilo je leta 1915 meseca julija na Dobrdobski planoti, prav blizu vasi Cotiche. Topničarji smo imeli s seboj poleg topov municijske vozove in torej priliko, da smo posamezni kako malenkost s seboj vozili. Pri bateriji je bilo precej Poljakov. Bili so to res pobožni fantje. Iz neke zapuščene hiše so vzeli s seboj štiri slike v okvirih. Kadar jim je čas dopuščal, so pred temi slikami iskali v pobožni molitvi duševne tolažbe. Nekega dne opazi te slike brezbožen četovodja. Za hip jih ježno ogleduje, nato pa jih zgrabi, zmeče po tleh in pohodi kričeč nad vojaki v nemškem narečju: »Kdo vam je dovolil to ropotijo s seboj vlačiti?« Vsi sme ostrmeli. Obšel nas je občutek, da se zbira že nad predrznežem jeza božja! Bilo je drugi dan, prav ob tem času. Predrznež je bil v

okrogu svojih tovarišev podčastnikov v živahnem pomenku. Kar prituli granata, udari par metrov stran in se z oglušujočim pokom razleti. Ko se je razkadil dim, se nam je nudil strašen prizor. Imenovani četovodja je ležal v mlaki lastne krvi. Odsekane je imel obe nogi, obe roki, pol spodnje čeljusti in jezika. Le oči, njegove oči, kako rade bi nekaj povedale! Morda pa priznanje: »Bog me je kaznoval!« Živel je še dobro uro, potem pa je odšel. Morda mu je Bog dal še milost popolnega kesanja!

Dobre knjige

Dr. Jos. Srebrnič, škof na Krku, je izdal globoko in času primerno pastirsko pismo z naslovom: **Sto nam je Papa?** Ob desetletnici vladanja sedanjega sv. očeta Pija XI. je treba, da se spet živo spomnimo, kaj velikega nam je Kristus dal, ko je postavil Petra in njegove naslednike za svoje namestnike na zemlji in za vidne poglavarje sv. Cerkvi. V luči vere je treba gledati na Rim, pa bomo imeli več ljubezni do skupnega očeta. Pastirsko pismo toplo priporočamo. Dobi se v Jugoslovanski knjigarni po 4 Din.

Otrok v predšolski dobi. Spisal zdravnik dr. B. Dragaš. Založila Družba sv. Mohorja v Celju. Str. 276. Cena za ude 33 Din, v platno vez. 42 Din. (Za neude 44, odnosno 56 Din.)

Vsake vzgojne knjige se razveselimo, saj slovensko slovo v tem oziru ni prebogato. Knjige pa, ki bi se ozirala na nego in gojo otroka od 1. do 7. leta starosti, pa sploh še nismo imeli. Marekaj se je doslej v tej dobi otrokovi zanemarilo v telesnem in duševnem oziru, kar je imelo neprijetne posledice v šolski in poznejši dobi. Hvaležni moramo biti pisatelju-strokovnjaku, da se je doteknil tudi vprašanja, ki jih druge podobne knjige kar prezre, t. j. vprašanja glede seksualne higiene pri otrocih, saj v tem oziru starši in pestunje mnogo zanemarijo, mnogo pokvarijo deloma z nevednostjo, deloma z lahkomišljenostjo ali pa celo s svojo slabostjo. — Prav tako spregovori pisatelj resne, pametne in potrebne besede tudi o verski odgoji: kajti res je, da se tudi ta vzgoja prične s prvim dnem otrokovega življenja, saj lep zgled pobožne matere in skrbnega očeta največ izda. Sam pisatelj poudarja v predgovoru: »Nič me ne moti« (— da je namreč spregovoril besedo tudi o verski vzgoji —), »saj sem preživel vse stopnje modernega življenja in videl, da more uspevati človeška družba samo na trdnih, etičnih družinskih in navedenih temeljih.« Končno zakliče: »Ohranite zdrave dojenčke tudi zdrave v vsej predšolski dobi in jih zdrave in krepke pripeljite v šolo!«

F. S. Šegula, Sveta mati Ana. Molitvenik za žene in matere, zlasti Marijanskih kongregacij. Založil J. Steinbrenner (Vimperk, Wien, New-York.) Cena: platno rdeča obr. 28 Din, platno zlata obr. 32 Din, usnje zlata obr. 50 Din. Naroča se v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani. — Na 56 straneh daje pisatelj navodila za krepkostno družinsko življenje. Naslednjih 300 strani pa obsega »molitvenik«, v katerega je pisatelj sprejel deloma splošne molitve, deloma take, ki so sestavljene nalašč za žene in matere. Vse hvale vredna je misel: poglobiti družinsko življenje po pobožnih materah. Da bi le pisatelj, ki se je mnogo trudil, svoj namen dosegel.

Joža Lovrenčič: Tiho življenje. Risbe B. Jakca. 1931. — Mladinska Matica v Ljubljani je založila to lepo opremljeno knjižico, ki je namenjena mladini. Ime pisatelja jamči, da je »Tiho življenje«, ki obsega 11 črtic, legend in povesti, res vzgojna in priporočila vredna knjiga.

Peted Lippert S. J.: Od duše do duše. (Pisma dobrim ljudem.) Prevedla Dora Vodnik. Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani 1931. Cena vez. 45 Din, kart. 40 Din. Z mojstrskim peresom govori znani nemški religiozni pisatelj modernemu človeku o duhovnih rečeh, in to na način, da človeka ogreje in mu obenem pokaže pobožnost v pravi luči. Dobro delo storiš, če to knjigo daš v roke inteligentnemu človeku.

Založništvo »Die Fahne Mariens«. Wien, IX-I Pulverturmstraße 15 je oskrbelo ponatis zanimivega življenjepisa, ki ima naslov »Gedenblätter an Dr. Ladislaus Fürst Batthyány«. Cena 1 S. Knjižica opisuje vzorno družinsko življenje moža-zdravnika, plemenitega po stanu in še bolj po duši. Krasen zgled za vsakega moža!

»Angelček« — ima v svoji najnovejši številki nazorno sliko o poteku svete maše in lepo razjasnilo sv. daritve. Gg. katehetje! Preskrbite mladini ta izdatni pomoček, da se bo s tem večjim uspehom udeleževala svete maše.

V Herderjevi založbi ete izšli dve mladinski knjigi, ki ju naznanjamo radi bližajoče se dobe prvoobhajilnih slovesnosti. Otrokom, ki umevajo nemški jezik, bi mogli domači ali sorodniki napraviti veliko veselje in nuditi trajno korist, če bi jim podarili katero tehle knjig:

a) **Jubelt und seid froh!** (Helene Pagés.) Eine Festgabe für Kommunionkinder. Mit farbigen Bildern von Walther Meyer-Speer. Freiburg in Br. Herder. 1932. — V platno 3 M.

Prednosti knjige: Vse polno besedilu primer-nih slik in sličic; živahna beseda, ki iz nje diha globoka pobožnost; nič prisiljenega, narejenega.

b) **Im Heiland meine Freude.** Erzählungen für Erstkommunikanten von J. Liensberger. Buchschmuck von Efriede Weber. — Freiburg i. Br. 1932. Herder. — V platno 2,50 M.

Ta knjižica je izšla sedaj v 9. in 10. nakladi. Mladinski pisatelj J. Liensberger je ustvaril res otroškemu duhu primerno obhajilno knjižico. Uporabil je sv. evangelij, življenje svetnikov, liturgijo, poročila iz sedanjosti. Pisatelj je velik mož, a male dobro razume.

Willibrord Verkade, Der Antrieb ins Vollkommene. Erinnerungen eines Malermöches. Cena 4,40 M., kart. 5 M., v platno vez. 6 M. — Pred desetimi leti je isti benediktinski pater izdal svoje spomine pod naslovom »Die Unruhe zu Gott«, ki je šla v 37.000 izvodih med ljudi. »Der Antrieb ins Vollkommene« se z njo lepo spopolnjuje. V prvi piše boje in zmage, v drugi z mojstrskim peresom slika življenje redovnika-umetnika, ki je ves zasidran v Bogu. (Založil Herder, Freiburg.)

Odgovori

J. K. Kamnik: Ali je pridušanje smrtni greh? — Ali je dolžan človek, ki v nedeljo iz važnega vzroka ne more iti k sv. maši, doma med službo božjo moliti? — Kaj je pomniti o lažjih hlapčevskih delih, ki bi jih kdo ob nedeljah opravljal? — Kaj sodite o tihotapstvu? — Kaj o radio-komarjih? — Kaj o sv. maši potom »radia«?

»Pridušanje« je prav graje vredna navađa, ki je razširjena — žal — po vsem slovenskem ozemlju; vzgojitelji bi morali napeti vse svoje sile, da iztrebijo to grdo besedo. Ljudje jo rabijo, ko hočejo

kako svojo trditev podkrepiti; v tej zvezi bi pomenil izraz »pri moji duši« prisego; v resnici pa ljudje pri tem »medklicu« ne mislijo ni malo na Boga in tudi ne na svojo dušo kot podobo božjo, temveč se zavedajo le tega, da je ta izraz po verskem čutu prav nedostojen; v ogromni večini primerov »pridušanje« ne bo smrtni greh. Bil bi pa smrtni greh, ko bi kdo hotel s priduševanjem poklicati Boga za pričo nečesa, kar je neresnično; to pa bo menda bolj redko.

Sveti maši smo dolžni prisostvovati ob nedeljah in zapovedanih praznikih, ako nas ne opraviča važen vzrok (n. pr. resna bolezen). Kdor radi bolezni ne more v cerkev, naj opravi doma kako drugo molitev. Ni pa zapovedano, da mora opraviti to molitev za časa službe božje; tudi ni smrtni greh, če jo opusti.

Lažja hlapčevska dela ob nedeljah prav za prav niso dovoljena. Kar je pa potrebno za prireditev hrane (kosila), to je dovoljeno. Cerkev je to tudi vedno učila, zlasti proti nekaterim strogim strujam, ki so nakladale vernikom v tem oziru pretežka bremena; saj sploh Cerkev noče, da bi se ob nedeljah postili. Dovoljeno pa je le ono kuhinjsko delo, ki je potrebno: prireditev jedi, kuha, pomivanje, pospravljanje. Težja dela (n. pr. cepiti drva) je treba gotovo opraviti dan poprej.

Sivanje, tudi če je za domačo uporabo, samo po sebi ni dovoljeno; če je pa kaka mati med tednom tako zaposlena, da ni mogla družini vsega zašiti, se ji bo spregledalo, ako v nedeljo kako stvar zašije. Vsekako naj vpraša svojega župnika za dovoljenje; spovednik ne more dati spregleda. Dovoljenje da župnik tudi izven spovednice, v zakristiji, v pisarni itd.

Tihotapstvo pa je nevarna stvar: ljudje ko tihotapijo, skoraj nikoli ne mislijo na Boga, temveč na finančnega stražnika; radi tega si ne predstavljajo tega dejanja kot čina, ki bi žalil Boga, pač pa kot prav neprijetno zadevo, če jih zasači finančni stražnik. Če se jim stvar posreči, ne obujajo nikakega kesanja pred Bogom; če se jim pa stvar ponesreči, se hudo kesajo, ker morajo plačati občutno globo. — Glede globe bodi povedano vsem, da jo morajo plačati ne samo iz strahu pred ru-bežem, temveč tudi v vesti. Kdor se hoče izogniti tem neprijetnim posledicam, naj se lepo drži predpisov!

»Radiokomarji« so menda najbolj moderni grešniki, kar jih poznajo bogoslovni pisatelji. Kdor hoče imeti »radio« v hiši, ga mora prijaviti in plačati primerno pristojbino, da se morejo v »radio« sploh vršiti predavanja in koncerti. »Komar« je torej sličen človeku, ki prisede k skupni mizi, ne da bi plačal, češ, bodo že drugi... Če bodo tudi »drugi« tako mislili, bomo imeli »radio« programe le tedaj, ko bo ob poletnem času močno grmelo.

Kdor ima »radio« in ne more ob nedeljah y cerkev, ni dolžan poslušati sv. maše po brezzičnih valovih; po »radiu« sploh ne moremo biti navzoči pri sveti maši. — Je pa za bolnika tolažljivo, če more čuti s slušalkami pridigo in mašno petje, zato naj se bolnik le posluži tega modernega izuma v korist svoje duše.

F. M.: Ali smrtno greši, kdor nabira gobe v nedeljo in sicer za prodaj? — Ali je spoved neveljavna, če se tega greha ne spove v dvomu, da je smrtni greh?

Velikega greha ne bo, saj je gobe treba iskati in ni takšno delo, da bi se zdržema opravljalo.

Kdor dvomi, če je greh, ki ga je storil, velik in ima za to, da ni smrtno grešil, verjeten razlog, ni sicer dolžan, da bi se ga moral obtožiti; vendar

se pa svetuje, da to stori (razen če je škruptant — preveč tenkovesten), kajti navaden človek dostikrat ne zna prav presoditi med smrtnim in odpustljivim grehom. — (Radi skrbi, o kateri pišete, se le ravnejte po navodilu spovednikovem.)

J. R.: Rad bi dobil primerno knjigo o pravi za zakon. Prosim za nasvet.

Opozarjamo na odgovor v III. številki letošnjega »Bogoljuba«, ovitek str. 5. — Pripomnimo pa še, da dobite točnih in modrih navodil v knjigi kanonika dr. Opeka »Velika skrivnost« — 17 govorov o zakonu. (Vsebinska: Sveta skrivnost. — Doba. — Po napačnih potih. — Po pravi poti. — Mož. — Žena. — Otroci. — Greh. — Tolajba za vse.) Naroča se v trgovini Ničman — Ljubljana.

Opazovanja

Iz ust bivšega brezbožneža... V Konnersreuthu na Bavarskem, kjer se gode čuda na znani Tereziji Neumann, se je spreobrnil tudi bivši socialist in sovražnik božji I. Zapisal je sam o sebi tole: »Sprevidim, da more rešitev priti le po katoliški Cerkvi, če bi vsi v srcu njene nauke uvaževali. Vse drugo: socialna demokracija, komunizem, razne stranke tega ne zmorejo. Noben duhovnik bi me ne bil mogel spreobrniti, če bi bil še tako navdušeno pridigoval. Nobena knjiga bi mi ne bila koristila, če bi bila še tako lepo spisana. Zame je bila vera mrtva. Samo Konnersreuth me je po

čudnem naključju in nagibu spravil na drugo pot. Odkar opazujem dogodke v Konnersreuthu — in to se godi že pet let —, odkar te čudne reči doživljam, mi ne more nihče več reči: »Boga ni«, ali »tam je vse naravno, kar se godi«. V Konnersreuthu je samo delo božje in božje preveliko usmiljenje za nas revne grešnike.«

Bojni klic v ruski Moskvi: »Proč od Kristusa!« — klic v Konnersreuthu pa se glasi: »Nazaj h Kristusu!« Po izpovedi škofa Malan-a (Brazilija) pomeni Terezija Neumann izredno milost za sedanji svet; po izjavi škofa Ehrenfrieda (Würzburg) je Terezija mogočno orodje božje previdnosti. Škof Waitz pravi: »Njeno poslanstvo je, doseči, da bi se človeštvo, ki je zakopano v minljivost in grešno naslodo, zavedalo zopet Kristusa — Križanega.« Kardinal Faulhaber pa zatrjuje: »Terezija je živa podoba Križanega. Kličite nam: Iščite zavetja v ranah Križanega!«

Vsem, ki jim »Bogoljub« pride v roke, obilo velikonočnega blagoslova in notranjega veselja v združenju z vstalim Zveličarjem! — Aleluja!

UREDNIŠTVO IN UPRAVA.

Odpustki za mesec april 1932

1. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca, prejmejo spravno sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa kakor 7. dan.

2. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostje za njej storjena razžaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jez.

4. Ponedeljek. Marijino Oznanjenje. Sv. Benedikt Filadelfski. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez. kakor 19. dan; c) udom br. naše Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske br. karmelske M. b. v bratovski ali župni cerkvi; f) udom br. preč. Srca Mar.; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. za duše v vicah; j) udom rožnovenske br.; k) udom br. Sv. Duha, danes ali v osmini v bratovski ali župni cerkvi; l) istim kakor 23. dan in sicer dvakrat. — Tretjerednikom v. o. — Dalje p. o. istim kakor 26. dan.

5. Torek. Sv. Julijana. P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor 7. dan.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

16. Sobota. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so danes postavno zadržani.

17. Nedelja. Varstvo sv. Jožefa. Kjer se danes obhaja zunanja slovesnost varstva sv. Jožefa, dobe p. o.: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje br. sv. Družine; c) udje škapulirske br. karmelske M. b.) d) isti kakor 23. dan.

23. Sobota. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

24. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Fidel. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor včeraj. — Kdor prejme po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega sv. obhajilo in molj po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej p. o. Prva izmed nedelj je današnja, prvi izmed petkov 29. aprila.

26. Torek. M. b. dobrega sveta. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

28. Četrtek. Bl. Lukerij. P. o. istim kakor 23. dan.

29. Petek. Ustanovni dan družbe sv. Petra Klaverja. P. o. istim kakor 26. dan.

30. Sobota. Bl. Benedikt Urb. P. o. istim kakor 23. dan.

Zahvale

M. M. izreka objubljenjo zahvalo najsv. Srcu in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje hude bolezni v glavi. — Neka oseba se zahv. za več uslišanih prošnji. — Iskrena zahvala božjemu služabniku A. M. Slomšku za veliko in hitro pomoč v stiski. O. G., uršulinka. — M. M. se zahv. Mariji Pomočnici, sv. Mali Cvetki, bl. Don Boscu za uslišano prošnjo v važni zadevi; poleg tega pa še sv. Antonu Pad. in sv. Jožefu in Mariji Homški za večkratno uslišanje.

Prošnje

K. M. (Št. Ilij) se priporoča najsv. Srcu J., Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu P., da bi bila uslišana v važni zadevi. Tudi prosi č. duhovščino

in dobre vernike za spomin v molitvi. — Priporočam se v molitev redovnim osebam, da bi si izbrala pravi, če božja volja, redovni stan. A. J. — L. K. Š. iz Slovenjgradca se prip. bolški M. b., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu P., † škofu Slomšku, bl. J. Boscu za pomoč v den. stiski. — T. H. v Tr. priporoča v molitev svojega brata, vso družino in še neko osebo.

Duhovne vaje na Mali Loki bodo za dekleta od 2.—6. aprila, za žene pa od 16.—20. aprila. V marcu je bilo namreč število pri-glašenk tako veliko, da ni bilo mogoče vseh sprejeti. T a k o j pišite na naslov: Sestre kri-zarke, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem papirju 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Koledar Apostolstva molitve za april 1932.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Pristno krščanska vzgoja mladine.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Kontemplativni verski redovi v misijonih.

Mesečni zavetnik: Sv. Marko ap. (25.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavanti. šk.
1 Petek	Hugon š.	Zadoščenje Srcu Jezusovemu	Konjšica	Gomilsko
2 Sobota	František Pavl. sp.	Krščanska dobrotelost	S. Trojica n. C.	Reka
3 Nedelja	1. povel. (bela)	Apostolstvo mož in fantov	Preddvor	Konjice
4 Poned.	Oznani. M. D.	Marijine družbe	Nem. Loka	"
5 Torek	Vincenc Fer. sp.	Mir med narodi	Dobropolje	"
6 Sreda	Sikst I. p. m.	Duhov. in redov. poklici	Leskovica	Prihova
7 Četrtek	Epifanijin tov. m.	Trpeča Rusija	Zaplana	Čadram
8 Petek	Januarij sp.	Spreobrnjenje zakrknjenih	Suhorija	"
9 Sobota	Marija Kleofa	Naše matere	Brezje	"
10 Nedelja	2. povel. Ezekijel	Treznost našega naroda	Podbrezje	Loče
11 Poned.	Leon I. p. c. uč.	Zasebne verske šole	Blagovica	"
12 Torek	Julij p.	Pogostno sv. obhajilo mladine	Vrhnika	Š. Kunigunda
13 Sreda	Varstvo sv. Jož.	Sv. Cerkev v Jugoslaviji	Vrhpolje p. M.	Špitalič
14 Četrtek	Justin m.	Molitev za domovino	Sv. Lenart	Žreče
15 Petek	Anastazij m.	Molitev za namene sv. očeta	Kamnik	"
16 Sobota	Benedikt L. sp.	Stradajoči, brezposelni	Kranj	Žiže
17 Nedelja	3. povel. Anicet	Katoliška akcija pri nas	Motnik	Skomarje
18 Poned.	Apolonij m.	Naši izseljenci	Šturije	Stranice
19 Torek	Leon IX. p.	Naši bengalski misijonarji	Št. Jurje p. Šm.	Kebelj
20 Sreda	Marcelin š.	Obisk nedeljske sv. maše	Ihan	Sv. Jernej p. L.
21 Četrtek	Anzelin š. c. uč.	Zadeve naših škofov	Dobrnjč	Vel. Nedelja
22 Petek	Soter in Oaj p. m.	Naši poverjeniki-(ice)	Gorje	"
23 Sobota	Adalbert š. m.	Misijonski poklici	Šmihel sam.	Ormož
24 Nedelja	4. povel. Jurij	Posvetitev družin Srcu Jez.	Stara Loka	Ormož boln.
25 Poned.	Marko ap.	Apostoli katoliške akcije	Cerklje	Središče
26 Torek	M. B. dobr. sveta	Nedolžnost mladine	Podgrad	Sv. Miklavž Or.
27 Sreda	Peter Kan. c. uč.	Obisk pridig	Nevlje	Svetinje
28 Četrtek	Pavel od Križa sp.	Svela ura	Čalež ob S.	S. Tomaž Vel. N.
29 Petek	Peter m.	Vse priporočene zadeve	Št. Jurij p. K.	Sv. Bollenk
30 Sobota	Katarina S. d.	Ta mesec umrli	Stari trg p. K.	Sv. Lenart

Vsebina. Razprave: Prerajeni z vstajim Zveličarjem. (Dr. Fr. Jaklič.) — Vstajenje. (L. Golobič.) — O sveti daritvi. (Vital Vodusek.) — Katoliška akcija: Dokler je železo vroče... (J. Kalan.) — Katoliški mož. (A. Oblak.) — Zakoni z drugoverci. (Dr. Al. Odar.) — Dve pesmi: Na Oljski gori. — Vstajenje. (Fr. Neubauer.) — Na Marijinih potih: Pri Mariji. V aprilu (J. Langerholz.) — Na cilju: Luč z gorá. (Weiser — Jagodic.) — Iz življenja Cerkve: po svetu, po domovini. — Po Mariji k Jezusu. — Dobre knjige. — Razno. — Opazovanja. — Odgovori. — Odpustki. — Koledar, nameni, večno češčenje. — Osem velikonočnih slik v bakrotisku.

Pomanjkljivost kože

kot solčne pege, mozolji, gube, lišaji itd., bi se morale zdraviti samo s sredstvi, katera medicinsko učinkujejo. Fellerjeva Elza-pomada za zaščito lica in kože je brezpogojno zanesljiva. Za vnaprej poslanih 40 Din 2 lončka franko, po povzetju 10 Din več Istotoliko stane Fellerjeva močna Elza-pomada za rast las. Oboje se naroča pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatrž 357. Savska ban.

Trgovska pomočnica, stara nad 20 let, agilna in vsestransko strokovno usposobljena, ki je že več let članica kake Marijine družbe, pa želi dosedanje mesto spremeniti, naj pošlje svojo lastno-ročno pisano ponudbo na naše upravnništvo v svrhu daljnjega priporočila pod št. 427.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri
ter brez vsakega odbitka.
Tudi rentni davek plačuje
posojilnica sama

Hranilne vloge
znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Nov poklic

za dame in gospode z vpe-ljavo strojnega pletarstva v hiši. Zajemčen zaslužek ca. 1500 dinarjev mesečno ker prevzamemo izgotovljeno blago, plačamo zaslužek za pletenje in dostavimo v izdelavo prejo. Pišite še danes po brezplačne prospekte na:

DOMAČA PLETARSKA INDUSTRIJA ŠT. 92
JOSIP KALIŠ, MARIBOR, TRUBARJEVA 2.

Z ustavljanjem pričenjamo

in majeve številke »Bogoljuba« ne prejme več, kdor do srede aprila ne bi imel plačane najmanj polletne naročnine za 1932. Število zamudnikov sicer topot sorazmerno ni veliko, vendar bi uprava radi videla, da se letos nobeden zvestih ne izneveri »Bogoljubu«, in pričakuje, da bodo o Veliki noči plačali vsaj po 10 Din. Pozor na položnico!

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bron proti razpokam, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Can-karjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeništa v vseh večjih krajih.

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKÉ ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II.

Hranilnica in posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
v KAMNIKU

Šufna št. 22 (lastna hiša) blizu postaje

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodnejše. Vse davke plačuje hranilnica sama. Jamstvo presega večkratno vrednost vseh vlog.

Daje posojila na knjižbo in proti poroštvo. Otvarja tekoče račune itd.

Schichtov

RADION

pere sam

Svetuj svoji ženi
Radion,
potem ima
čas za Te

hitrejša in belejša
in preprosto kakor A-B-C

- A. Raztopi Radion v mrzli vodi.
- B. Kuhaj v raztopini perilo 20—30 minut.
- C. Izpiraj perilo najprej v gorki, potem v mrzli vodi.

JR 2/32

in... hitrejša